

Ustawa
z dnia 2007 r.
Prawo sportowe¹⁾

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Ustawa określa zasady i warunki:

- 1) rozwoju i wspierania sportu przez organy władzy publicznej;
- 2) tworzenia i funkcjonowania klubów sportowych i związków sportowych;
- 3) tworzenia i funkcjonowania polskiego związku sportowego;
- 4) współzawodnictwa wyczynowego;
- 5) bezpieczeństwa przy uprawianiu sportu;
- 6) prowadzenia działalności w zakresie rekreacji ruchowej;
- 7) współzawodnictwa osób niepełnosprawnych;
- 8) uzyskiwania uprawnień i kwalifikacji w sporcie.

2. Udział we współzawodnictwie wyczynowym odbywa się zgodnie z przepisami prawa oraz regulacjami przyjętymi przez polski związek sportowy i międzynarodowe organizacje sportowe.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny, ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej, ustawę z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, ustawę z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, ustawę z dnia 18 września 2001 r. Kodeks morski, ustawę z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz ustawę z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

Art. 2.

W rozumieniu ustawy:

1) kulturą fizyczną jest wiedza, wartości, zwyczaje, działania podejmowane dla zapewnienia rozwoju psychofizycznego, wychowania, doskonalenia uzdolnień i sprawności fizycznej człowieka, a także dla zachowania oraz przywracania jego zdrowia;

2) sportem jest forma aktywności człowieka, mająca na celu doskonalenie jego sił psychofizycznych, indywidualnie lub zbiorowo według reguł umownych, stanowiąca część kultury fizycznej;

3) współzawodnictwo sportowe jest indywidualną lub zespołową rywalizacją, zmierzającą do uzyskania właściwych dla danej dyscypliny sportu rezultatów;

4) współzawodnictwo wyczynowe jest elementem współzawodnictwa sportowego, organizowanym lub prowadzonym w określonej dyscyplinie sportu przez polski związek sportowy lub podmioty działające z jego upoważnienia;

5) rekreacja ruchowa jest formą aktywności fizycznej, podejmowanej dla wypoczynku i odnowy sił psychofizycznych;

6) zawodnikiem jest osoba uprawiająca określoną dyscyplinę sportu;

7) zawodnikiem wyczynowym jest osoba uprawiająca określoną dyscyplinę sportu i posiadająca licencję zawodnika wyczynowego uprawiającą do uczestnictwa we współzawodnictwie wyczynowym;

8) kadra narodowa jest to grupa zawodników wyczynowych zakwalifikowanych jako kandydaci do składu reprezentacji kraju w danej dyscyplinie sportu;

9) kadra narodowa osób niepełnosprawnych jest to grupa zawodników zakwalifikowana jako kandydaci do składu reprezentacji kraju w danej dyscyplinie sportu;

10) liga zawodowa jest formą współzawodnictwa wyczynowego organizowanego i prowadzonego na najwyższym lub kilku najwyższych poziomach rywalizacji w określonej dyscyplinie sportu wyczynowego.

Art. 3.

1. Organizowanie oraz tworzenie odpowiednich warunków materialno-technicznych dla rozwoju i wsparcia sportu jest obowiązkiem jednostek samorządu terytorialnego.

2. Zadania w zakresie określonym w ust. 1 realizowane są w szczególności poprzez:

1) popularyzację walorów sportu oraz rekreacji ruchowej;

2) organizowanie i współorganizowanie zajęć i imprez sportowych oraz rekreacyjnych;

3) tworzenie, utrzymywanie i udostępnianie bazy sportowej lub rekreacyjnej, w tym obiektów sportowych i ich zaplecza organizacyjno-technicznego;

4) wsparcie współzawodnictwa sportowego.

3. Realizując zadania określone w ust. 1 jednostki samorządu terytorialnego mogą wspierać bieżącą działalność klubów sportowych.

Art. 4.

1. W jednostkach samorządu terytorialnego mogą działać rady sportu powołane przez właściwe organy wykonawcze spośród przedstawicieli organizacji i instytucji realizujących zadania w zakresie kultury fizycznej i sportu.

2. Do zadań rady sportu należy w szczególności opiniowanie:

1) strategii rozwoju gmin, powiatów i województw w zakresie kultury fizycznej i sportu;

2) projektu budżetu w części dotyczącej kultury fizycznej i sportu;

3) projektów uchwał dotyczących rozwoju kultury fizycznej i sportu;

4) programów rozwoju i działania w zakresie bazy sportowej na obszarze danej jednostki samorządu terytorialnego;

5) planów imprez sportowych i rekreacyjnych organizowanych przez różne organizacje na danym obszarze, współorganizowanych przez daną jednostkę samorządu terytorialnego;

6) planów imprez sportowych i rekreacyjnych organizowanych przez daną jednostkę samorządu terytorialnego.

3. Członkowie rad sportu wykonują swoje funkcje społecznie i nie pobierają z tego tytułu wynagrodzenia.

4. Organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego ustala:

1) skład i zasady powoływania członków rady sportu,

2) regulamin organizacyjny rady sportu.

Rozdział 2

Kluby sportowe i związki sportowe

Art. 5.

1. Podstawową jednostką organizacyjną sportu jest klub sportowy.
2. Klub sportowy może działać jako:
 - 1) stowarzyszenie, spółka prawa handlowego albo
 - 2) osoba fizyczna będąca przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.
3. Klubom sportowym przysługują zwolnienia i ulgi podatkowe na zasadach określonych w przepisach odrębnych.

Art. 6.

1. Szczególnym rodzajem klubu sportowego jest uczniowski klub sportowy.
2. Uczniowski klub sportowy działa na zasadach przewidzianych w przepisach Prawa o stowarzyszeniach, z wyłączeniem przepisów dotyczących rejestracji.
3. Członkami uczniowskiego klubu sportowego mogą być w szczególności uczniowie, rodzice i nauczyciele.
4. Uczniowskie kluby sportowe podlegają wpisowi do ewidencji, prowadzonej przez starostów właściwych ze względu na siedzibę klubów.
5. Uczniowskie kluby sportowe uzyskują osobowość prawną z chwilą wpisania do ewidencji, o której mowa w ust. 4.
6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia ewidencji uczniowskich klubów sportowych i klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej, uwzględniając rodzaje dokumentów wymaganych przy składaniu wniosku oraz dane podlegające wpisowi do ewidencji.

Art. 7.

1. Przepisy art. 6 ust. 2 i 4 stosuje się również do klubów sportowych działających w formie stowarzyszenia, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej.
2. Kluby sportowe wymienione w ust. 1 uzyskują osobowość prawną z chwilą wpisania do ewidencji, o której mowa w art. 6 ust. 4.

Art. 8.

1. Kluby sportowe, w liczbie co najmniej 3, mogą tworzyć związki sportowe.
2. Związek sportowy działa w formie stowarzyszenia, którego członkami i założycielami mogą być także kluby sportowe prowadzące działalność gospodarczą.
3. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do związków sportowych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. - Prawo o stowarzyszeniach.

Rozdział 3 Polski związek sportowy

Art. 9.

1. Polskim związkiem sportowym jest związek sportowy, który otrzymał status polskiego związku sportowego.
2. Status polskiego związku sportowego jest przyznawany, w drodze decyzji, przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu po spełnieniu następujących warunków:
 - 1) związek sportowy posiada warunki organizacyjne i materialne umożliwiające wykonywanie zadań polskiego związku sportowego;
 - 2) związek sportowy przynależy do międzynarodowej organizacji, o której mowa w art. 13 pkt 2;
 - 3) dziedzina lub dyscyplina sportu, w której związek sportowy otrzymuje statut polskiego związku sportowego, ma ugruntowaną pozycję w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym udokumentowaną w sposób, o którym mowa w art. 10 ust. 2 pkt 4-6.
3. Status polskiego związku sportowego jest nadawany na czas określony nie krótszy niż 4 lata i nie dłuższy niż 8 lat.
4. Członkiem polskiego związku sportowego mogą być kluby sportowe działające w danej dziedzinie lub dyscyplinie sportu, dla której powstaje albo funkcjonuje polski związek sportowy.
5. W danej dziedzinie lub dyscyplinie sportu może działać tylko jeden polski związek sportowy.

Art. 10

1. Wniosek o nadanie statusu polskiego związku sportowego wnioskodawca składa do ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć:

- 1) projekt statutu polskiego związku sportowego;
- 2) wyciąg z Krajowego Rejestru Sądowego dotyczący związku sportowego;
- 3) wykaz członków związku sportowego, wraz z adresami, prowadzących działalność w danej dziedzinie lub dyscyplinie sportu;
- 4) szczegółowy opis dziedziny lub dyscypliny sportu, dla której powstaje polski związek sportowy;
- 5) informację o prowadzonych rozgrywkach lub systemie współzawodnictwa sportowego w dyscyplinach sportu objętych dziedziną lub dyscypliną sportu, dla których powstaje polski związek sportowy;
- 6) informację o międzynarodowej organizacji danej dziedziny lub dyscypliny sportu, systemie międzynarodowego współzawodnictwa sportowego oraz działających w tej dziedzinie lub dyscyplinie sportu międzynarodowych organizacjach sportowych;
- 7) zaświadczenie potwierdzające przynależność związku sportowego do międzynarodowej organizacji sportowej, o której mowa w art. 13 pkt 2 albo pisemne przyrzeczenie tej organizacji uzyskania przynależności do niej po uzyskaniu statusu polskiego związku sportowego;
- 8) informację o warunkach organizacyjnych i materialnych umożliwiających wykonywanie zadań polskiego związku sportowego.

Art. 11.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu odmawia, w drodze decyzji, przyznania statusu polskiego związku sportowego, jeżeli:

- 1) wnioskodawca nie spełnił warunków, o których mowa w art. 9 ust. 2, lub
- 2) w danej dziedzinie lub dyscyplinie sportu działa już polski związek sportowy, lub
- 3) dziedzina lub dyscyplina sportu, w której związek sportowy ubiega się o nadanie statusu nie znajduje się w wykazie wydanym na podstawie art. 13, lub
- 4) do wniosku o nadanie statusu nie zostały załączone wymagane dokumenty, o których mowa w art. 10 ust. 2.

2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu pozbawia statusu polskiego związku sportowego, jeżeli polski związek sportowy:

- 1) przestał spełniać którykolwiek z warunków, o których mowa w art. 9 ust. 2;
- 2) nie realizuje zadań, o których mowa w art. 14;
- 3) nie wykonuje orzeczeń Trybunału do Spraw Sportu;
- 4) został postawiony w stan likwidacji.

Art. 12.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu zatwierdza zmiany statutu polskiego związku sportowego.

2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu odmawia zatwierdzenia zmian statutu w przypadku stwierdzenia niezgodności jego postanowień z prawem lub ustalenia, że postanowienia statutu nie gwarantują wykonywania zadań, o których mowa w art. 14 ust. 1.

Art. 13.

Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, wykaz dziedzin lub dyscyplin sportu, w których mogą działać polskie związki sportowe, biorąc pod uwagę:

1) dane dotyczące zasięgu i potencjału rozwojowego danej dyscypliny sportu, a także stopnia jej zorganizowania oraz

2) przynależność do międzynarodowej organizacji sportowej działającej w danej dziedzinie lub dyscyplinie sportu będącej członkiem stowarzyszenia międzynarodowych organizacji sportowych uznawanego przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski.

Art. 14.

1. Do zadań polskiego związku sportowego należy:

1) organizacja lub prowadzenie współzawodnictwa wyczynowego, z zastrzeżeniem art. 30 ust. 1;

2) przygotowywanie reprezentantów Polski do uczestnictwa w międzynarodowym współzawodnictwie wyczynowym;

3) prowadzenie działalności edukacyjnej, wychowawczej i popularyzatorskiej w zakresie sportu;

4) reprezentowanie, z zastrzeżeniem art. 32, danej dziedziny lub dyscypliny sportu w międzynarodowych organizacjach sportowych oraz organizowanie udziału w międzynarodowym współzawodnictwie wyczynowym;

5) przedstawianie propozycji składu kadry narodowej ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej i sportu;

6) szkolenie oraz doskonalenie zawodowe trenerów, a także szkolenie sędziów sportowych;

7) określanie warunków i trybu zmiany przynależności zawodnika do klubu sportowego w danej dyscyplinie sportu;

8) prowadzenie spraw związanych z przyznawaniem licencji klubom sportowym, zawodnikom, trenerom i sędziom sportowym;

9) prowadzenie postępowań dyscyplinarnych na zasadach ustalonych w regulaminach polskiego związku sportowego.

2. Polski związek sportowy ma wyłączne prawo do podejmowania decyzji we wszystkich sprawach dotyczących danej dziedziny lub dyscypliny sportu, niezastrzeżonych w ustawie dla organów administracji publicznej.

Art. 15.

Polski związek sportowy ma wyłączne prawo do:

1) organizowania lub prowadzenia współzawodnictwa wyczynowego w danej dziedzinie lub dyscyplinie sportu na szczeblu krajowym lub wojewódzkim;

2) używania nazwy:

a) „polski związek sportowy” ze wskazaniem dziedziny lub dyscypliny sportu, w której funkcjonuje,

b) „reprezentacja Polski” oraz „reprezentacja kraju” w dziedzinie lub dyscyplinie sportu, dla której został utworzony;

3) nadawania tytułu „mistrza Polski” oraz „zdobywcy Pucharu Polski” w dziedzinie lub dyscyplinie sportu, dla której został utworzony.

Art. 16.

1. Organami polskiego związku sportowego są:

1) zarząd - jako organ wykonawczy;

2) walne zebranie klubów - jako organ stanowiący.

2. Zarząd polskiego związku sportowego liczy od 3 do 5 członków.

3. Statut polskiego związku sportowego może przewidywać zamiast walnego zebrania klubów zebranie delegatów klubów sportowych, jeżeli liczba założycieli i członków przekroczy 300 klubów.

4. Statut polskiego związku sportowego powinien zawierać postanowienia dotyczące systemu kontroli wewnętrznej i audytu wewnętrznego.
5. Do polskiego związku sportowego w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się przepisy ustawy - Prawo o stowarzyszeniach.

Art. 17.

1. Organ stanowiący polskiego związku sportowego wybiera komisję rewizyjną, zwaną dalej „komisją”.
2. Komisja kontroluje działalność polskiego związku sportowego we wszystkich dziedzinach jego działalności.
3. W ramach kontroli komisja może badać wszystkie dokumenty polskiego związku sportowego, żądać od zarządu sprawozdań i wyjaśnień oraz dokonywać oceny stanu majątku związku.
4. Komisja jest obowiązana do przeprowadzania kontroli gospodarki finansowej polskiego związku sportowego, co najmniej raz w roku i przedstawiania jej wyników, w formie sprawozdania, organowi sprawującemu nadzór.
5. Członek zarządu polskiego związku sportowego nie może być jednocześnie członkiem Komisji.

Art. 18.

1. Nadzór nad działalnością polskich związków sportowych sprawuje minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu.
2. Organ sprawujący nadzór ma prawo:
 - 1) żądać dostarczenia przez organy polskiego związku sportowego, w wyznaczonym terminie, odpisów wszelkich dokumentów przez nie przyjętych lub uchwalonych;
 - 2) żądać od władz polskiego związku sportowego, w wyznaczonym terminie, niezbędnych wyjaśnień;
 - 3) dokonywać kontroli polskiego związku sportowego.
3. Zakresem kontroli, o której mowa w ust. 1 pkt 3, jest objęte badanie działalności polskiego związku sportowego pod względem zgodności z prawem, w tym z postanowieniami statutów lub regulaminów wewnętrznych.
4. Nadzorem ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu nie są objęte decyzje, o których mowa w art. 65 ust. 1 i 2.

Art. 19.

1. Organ sprawujący nadzór zawiadamia polski związek sportowy o kontroli najpóźniej w chwili rozpoczęcia czynności kontrolnych.
2. W zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 1, organ sprawujący nadzór może wystąpić o przygotowanie w szczególności wskazanych dokumentów, zestawień i wyjaśnień.
3. Zawiadomienie zawiera:
 - 1) wskazanie podstawy prawnej do przeprowadzenia kontroli;
 - 2) nazwę polskiego związku sportowego objętego kontrolą;
 - 3) przedmiot, zakres oraz miejsce przeprowadzenia kontroli wraz z terminem jej rozpoczęcia i zakończenia;
 - 4) imię i nazwisko osoby uprawnionej do dokonywania czynności kontrolnych.

Art. 20.

1. Osoba przeprowadzająca kontrolę może dokonać oględzin obiektu lub składników majątkowych.
2. Oględzin dokonuje się w obecności przedstawiciela polskiego związku sportowego lub osoby przez niego upoważnionej.
3. Z przebiegu i wyniku oględzin sporządza się niezwłocznie protokół, który podpisuje osoba przeprowadzająca kontrolę i osoba obecna przy oględzinach.

Art. 21.

1. Osoba przeprowadzająca kontrolę dokonuje ustaleń stanu faktycznego na podstawie zebranych w toku kontroli dowodów.
2. Dowodami są w szczególności dokumenty, protokół oględzin, opinie biegłych, wyjaśnienia i oświadczenia.
3. Osoba przeprowadzająca kontrolę może żądać sporządzenia na koszt kontrolowanego niezbędnych do kontroli odpisów lub wyciągów dokumentów, jak również zestawień i obliczeń sporządzonych na podstawie dokumentów.

Art. 22.

1. Ustalenia kontroli przedstawia się w protokole kontroli, a ocenę kontroli - w wystąpieniu pokontrolnym.

2. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości wystąpienie pokontrolne zawiera wnioski i zalecenia pokontrolne wraz ze wskazaniem sposobu ich usunięcia.

3. Polski związek sportowy objęty kontrolą w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosków i zaleceń pokontrolnych zawiadamia organ kontrolujący o ich wykonaniu lub o przyczynach ich niewykonania przedstawiając jednocześnie dowody na wykonanie zaleceń pokontrolnych.

4. W przypadku niewykonania przez polski związek sportowy zaleceń pokontrolnych w terminie określonym w ust. 3, z przyczyn leżących po stronie polskiego związku sportowego, organ nadzoru może podjąć czynności, o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 1.

Art. 23.

1. Jeżeli działalność polskiego związku sportowego narusza przepisy prawa, postanowienia statutu lub regulaminów wewnętrznych, organ sprawujący nadzór może:

1) udzielić organom polskiego związku sportowego upomnienia i zażądać od nich podjęcia działań mających na celu zapewnienie stanu zgodnego z prawem;

2) zawiesić wykonanie uchwały polskiego związku sportowego niezgodnej z prawem oraz zażądać jej uchylenia, a w przypadku nieuchylenia uchwały w wyznaczonym terminie - uchylić taką uchwałę;

3) zawiesić w czynnościach poszczególnych członków władz polskiego związku sportowego.

2. Organ sprawujący nadzór może wystąpić do Trybunału do Spraw Sportu z wnioskiem o zawieszenie w czynnościach władz polskiego związku sportowego jeżeli:

1) działanie lub zaniechanie władz polskiego związku sportowego zagraża istotnym interesom dziedziny lub dyscypliny sportu, w której działa polski związek sportowy;

2) działanie lub zaniechanie władz polskiego związku sportowego prowadzi do znacznego uszczuplenia środków publicznych;

3) działanie lub zaniechanie władz polskiego związku sportowego w sposób rażący narusza przepisy prawa, postanowienia statutu lub regulaminów wewnętrznych;

4) niepodjęcia przez władze polskiego związku sportowego działań, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

Rozdział 4

Zasady uczestnictwa we współzawodnictwie wyczynowym

Art. 24.

1. Uczestnikami współzawodnictwa wyczynowego mogą być kluby sportowe, zawodnicy zrzeszeni w klubach sportowych lub zawodnicy niezrzeszeni.
2. Zawodnikiem zrzeszonym w klubie sportowym jest zawodnik, który spełnia jeden z warunków:
 - 1) jest członkiem klubu sportowego;
 - 2) jest związany z klubem sportowym umową;
 - 3) prowadzi osobiście lub wspólnie z innymi osobami klub sportowy.
3. Szczegółowe zasady uczestnictwa we współzawodnictwie wyczynowym w danej dyscyplinie sportu określają regulaminy polskich związków sportowych.
4. Udział klubu sportowego lub zawodnika wyczynowego we współzawodnictwie innym niż organizowane przez polski związek sportowy lub zrzeszającą ten związek międzynarodową organizację sportową w danej dyscyplinie sportu wymaga zgody właściwego polskiego związku sportowego.

Art. 25.

Osoba fizyczna bądź osoba prawna posiadająca akcje, udziały lub inne tytuły uczestnictwa w klubie sportowym nie może posiadać akcji, udziałów lub innych tytułów uczestnictwa w innym klubie sportowym uczestniczącym we współzawodnictwie wyczynowym w tej samej dyscyplinie sportu ani też zasiadać w jego organach.

Art. 26.

1. Uczestnictwo klubu sportowego we współzawodnictwie wyczynowym w danej dyscyplinie sportu wymaga posiadania przez ten klub licencji. Licencję przyznaje właściwy polski związek sportowy.
2. Do wniosku o przyznanie licencji należy dołączyć:
 - 1) wyciąg z Krajowego Rejestru Sądowego lub z innego rejestru albo z ewidencji właściwych dla formy organizacyjnej danego klubu sportowego;
 - 2) odpis statutu lub umowy spółki - w przypadku klubu sportowego działającego jako osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną;

3) pisemne zobowiązanie klubu sportowego do przestrzegania statutu i regulaminów polskiego związku sportowego oraz międzynarodowych organizacji sportowych.

3. Warunki i tryb przyznawania i pozbawiania licencji są określane w regulaminach właściwego polskiego związku sportowego.

4. Polski związek sportowy prowadzi ewidencję przyznanych licencji.

5. Polski związek sportowy może pobierać opłatę za przyznanie licencji w wysokości nieprzekraczającej kosztów jej przyznania.

6. Polski związek sportowy może pozbawić klub sportowy licencji, jeżeli przez okres kolejno po sobie następujących 3 lat klub sportowy lub żaden z zawodników zrzeszonych w tym klubie nie bierze udziału we współzawodnictwie wyczynowym.

Art. 27.

1. Na wniosek osoby zainteresowanej licencją zawodnika, uprawniającą do uczestnictwa we współzawodnictwie wyczynowym, przyznaje właściwy polski związek sportowy lub, z jego upoważnienia, związek sportowy działający w danej dyscyplinie sportu.

2. Do wniosku o przyznanie licencji zawodnika należy dołączyć:

1) zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do uprawiania określonej dyscypliny sportu wydane przez lekarza uprawnionego do orzecznictwa sportowo-lekarskiego;

2) pisemną zgodę przedstawiciela ustawowego, opiekuna prawnego lub opiekuna faktycznego, w przypadku osoby niepełnoletniej;

3) dokumenty potwierdzające kwalifikacje do uprawiania określonej dyscypliny sportu, wymagane na podstawie odrębnych przepisów, w tym także regulaminów polskich związków sportowych;

4) pisemne zobowiązanie do przestrzegania postanowień statutu i regulaminów właściwego polskiego związku sportowego oraz międzynarodowych organizacji sportowych, w tym także do poddania się odpowiedzialności dyscyplinarnej.

3. Osoba ubiegająca się o przyznanie licencji zawodnika, która ukończyła **23 rok** życia, pokrywa koszty wydania zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w ust. 2 pkt 1.

4. Warunki i tryb przyznawania i pozbawiania licencji zawodnika są określane w regulaminach właściwych polskich związków sportowych.

5. Polski związek sportowy prowadzi ewidencję przyznanych licencji zawodnika.

6. Polski związek sportowy może pobierać opłatę za przyznanie licencji zawodnika w wysokości nieprzekraczającej kosztów jej przyznania.

7. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, kwalifikacje lekarzy uprawnionych do wydawania zaświadczeń lekarskich, o których mowa w ust. 2 pkt 1 oraz w art. 49 ust. 2 pkt 3, a także rodzaj niezbędnych badań lekarskich dla osób ubiegających się o przyznanie licencji zawodnika lub trenera, uwzględniając specyfikę poszczególnych dyscyplin lub dziedzin sportu.

Art. 28.

1. Zawodnik wyczynowy podlega okresowym i kontrolnym badaniom lekarskim wykonywanym przez lekarzy uprawnionych do orzecznictwa sportowo-lekarskiego.

2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, rodzaj, zakres i częstotliwość badań, o których mowa w ust. 1, uwzględniając specyfikę poszczególnych dyscyplin lub dziedzin sportu.

Art. 29.

W sprawach przyznawania i pozbawiania licencji od orzeczeń polskiego związku sportowego osobie wnioskującej o przyznanie licencji zawodnika oraz pozbawionej takiej licencji przysługuje skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Art. 30.

1. W dyscyplinie sportu, w której współzawodnictwo wyczynowe jest organizowane w formie rozgrywek ligowych, właściwy polski związek sportowy może utworzyć ligę zawodową.

2. W przypadku gdy ponad połowa klubów sportowych biorących udział w rozgrywkach ligowych na najwyższym poziomie rywalizacji działa w formie spółek akcyjnych, polski związek sportowy jest obowiązany utworzyć ligę zawodową.

3. Liga zawodowa jest zarządzana przez odrębną od polskiego związku sportowego osobę prawną działającą w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością albo spółki akcyjnej.

4. W skład ligi zawodowej w grach zespołowych wchodzi wyłącznie kluby sportowe będące spółkami akcyjnymi.

5. Na wniosek polskiego związku sportowego minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu wyraża zgodę na czasowy udział w lidze zawodowej, o której mowa w ust. 4, klubów sportowych funkcjonujących w innej niż spółka akcyjna formie prawnej.

6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu może odmówić wyrażenia zgody na czasowy udział w lidze zawodowej klubów sportowych funkcjonujących w innej niż spółka akcyjna formie prawnej, gdy nie wykonują one, wynikających z ustawy lub właściwych regulaminów, obowiązków wobec polskiego związku sportowego.

7. Zasady funkcjonowania ligi zawodowej są ustalane w umowie zawartej między właściwym polskim związkiem sportowym a spółką zarządzającą ligą zawodową. Umowa zawiera postanowienia gwarantujące właściwemu polskiemu związkowi sportowemu, co najmniej:

1) realizację zobowiązań krajowych i zagranicznych, w tym zadań określonych w art. 14 ust. 1 pkt 4;

2) realizację zadań związanych z właściwym przygotowaniem reprezentacji kraju do udziału w zawodach międzynarodowych;

3) prowadzenie postępowań dyscyplinarnych na zasadach ustalonych w regulaminach polskiego związku sportowego;

4) udział w przychodach związanych z zarządzaniem ligą zawodową.

8. Zawarcie umowy, o której mowa w ust. 7, następuje po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu odmawia wyrażenia zgody na zawarcie umowy w przypadku stwierdzenia niezgodności jej postanowień z prawem, postanowieniami statutu lub regulaminów polskiego związku sportowego.

9. Spółka akcyjna przystępująca do ligi zawodowej w miejsce klubu sportowego niebędącego spółką akcyjną przejmuje z dniem przystąpienia do ligi zawodowej ogół praw i obowiązków majątkowych oraz niemajątkowych tego klubu, związanych z udziałem we współzawodnictwie wyczynowym w danej dyscyplinie sportu.

Art. 31.

1. W dyscyplinach sportu, w których współzawodnictwo wyczynowe nie jest organizowane w formie rozgrywek ligowych, polski związek sportowy może przekazać organizowanie lub prowadzenie współzawodnictwa wyczynowego w całości lub w części osobie prawnej lub osobie fizycznej będącej przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

2. Do przekazania organizowania lub prowadzenia współzawodnictwa wyczynowego, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 30 ust. 7 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 5 **Polski Komitet Olimpijski**

Art. 32.

1. Polski Komitet Olimpijski jest związkiem stowarzyszeń i innych osób prawnych działającym na podstawie przepisów Prawo o stowarzyszeniach, w celu zapewnienia udziału reprezentacji kraju w igrzyskach olimpijskich, propagowania zasad olimpizmu, reprezentowania polskiego sportu w Międzynarodowym Komitecie Olimpijskim oraz wobec narodowych komitetów olimpijskich.
2. Polski Komitet Olimpijski ustala skład reprezentacji kraju na igrzyska olimpijskie.
3. Polski Komitet Olimpijski ma wyłączne prawo wykorzystywania i używania symboliki olimpijskiej określonej w Karcie olimpijskiej oraz nazw "Igrzyska Olimpijskie" i "Komitet Olimpijski".
4. Organy administracji rządowej przedstawiają do zaopiniowania przez Polski Komitet Olimpijski:
 - 1) strategię rozwoju sportu w Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) projekty aktów normatywnych dotyczących sportu;
 - 3) programy rozwoju inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu w Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 4) projekty programów przygotowań olimpijskich.

Rozdział 6 **Sport osób niepełnosprawnych**

Art. 33.

1. Polski Komitet Paraolimpijski jest związkiem stowarzyszeń i innych osób prawnych, realizującym cele i zadania ruchu paraolimpijskiego oraz zajmujących się organizacją, upowszechnianiem i działalnością na rzecz rozwoju sportu osób niepełnosprawnych. Komitet jest uprawniony do reprezentowania polskiego sportu osób niepełnosprawnych w Międzynarodowym Komitecie Paraolimpijskim oraz wobec narodowych komitetów paraolimpijskich.
2. Polski Komitet Paraolimpijski ustala skład reprezentacji kraju na igrzyska paraolimpijskie.
3. Polski Komitet Paraolimpijski ma wyłączne prawo do wykorzystywania i używania symboliki paraolimpijskiej określonej w Konstytucji Międzynarodowego Komitetu Paraolimpijskiego oraz nazw „Igrzyska Paraolimpijskie” i „Komitet Paraolimpijski”.

Art. 34.

1. Opieka medyczna nad zawodnikami zakwalifikowanymi do kadry narodowej osób niepełnosprawnych jest finansowana ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.
2. Zawodnicy, o których mowa ust. 1, podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu od następstw nieszczęśliwych wypadków wynikłych na skutek uprawiania sportu.
3. Obowiązek ubezpieczenia zawodników, o których mowa w ust. 1, spoczywa na organizacjach przygotowujących zawodników do udziału w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym osób niepełnosprawnych.
4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, zakres opieki medycznej nad zawodnikami, o których mowa w ust. 1, uwzględniając specyfikę poszczególnych dyscyplin sportu oraz potrzebę szczególnej ochrony zdrowia.

Art. 35.

Zasady uprawiania sportu przez osoby niepełnosprawne określają przepisy statutów i regulaminów organizacji krajowych i międzynarodowych zajmujących się sportem osób niepełnosprawnych.

Art. 36.

1. Członek kadry narodowej osób niepełnosprawnych może otrzymywać stypendium sportowe, jeżeli uzyska kwalifikacje do igrzysk paraolimpijskich lub zajmie miejsce medalowe we współzawodnictwie międzynarodowym, a także zobowiąże się w formie pisemnej do realizacji programu przygotowań paraolimpijskich albo programu przygotowań do mistrzostw świata lub Europy, opracowanego przez organizację krajową zajmującą się sportem osób niepełnosprawnych, oraz do udziału w tych zawodach.
2. Okres pobierania stypendium sportowego, o którym mowa w ust. 1, zalicza się do okresu zatrudnienia w rozumieniu przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Podstawę zaliczenia okresu pobierania stypendium stanowi zaświadczenie wydane przez podmiot wypłacający stypendium.
3. Stypendia sportowe, o których mowa w ust. 1, przyznaje i wstrzymuje oraz pozbawia ich minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu. Stypendia te są finansowane ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu.
4. Stypendium sportowe, o którym mowa w ust. 1, wstrzymuje się, jeżeli zostało stwierdzone przez organ, o którym mowa w ust. 3, że zawodnik zaniedbuje realizację programu przygotowań, o którym mowa w ust. 1.

5. Członka kadry narodowej osób niepełnosprawnych pozbawia się stypendium sportowego, jeżeli:

1) zostało stwierdzone przez organ, o którym mowa w ust. 3, że zawodnik nie realizuje programu przygotowań, o którym mowa w ust. 1, lub

2) odmówił udziału w zawodach, o których mowa w ust. 1.

6. Członkini kadry narodowej osób niepełnosprawnych, która stała się niezdolna do uprawiania sportu wskutek ciąży i urodzenia dziecka, wypłaca się stypendium sportowe w pełnej wysokości przez cały okres ciąży i w wysokości połowy przyznanego stypendium sportowego przez 6 miesięcy po urodzeniu dziecka.

7. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb przyznawania, wstrzymywania i pozbawiania stypendiów sportowych, o których mowa w ust. 1, wysokość stypendiów, czas, na jaki może zostać przyznane stypendium, uwzględniając rodzaje osiągnięć sportowych.

Art. 37.

1. Reprezentantom Polski na zimowych lub letnich igrzyskach paraolimpijskich, którzy:

1) od 1992 r. zdobyli co najmniej jeden medal paraolimpijski,

2) ukończyli 40 rok życia,

3) nie uczestniczą we współzawodnictwie wyczynowym,

4) mają obywatelstwo polskie,

5) mają stałe miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej,

6) nie byli karani za przestępstwo popełnione umyślnie

- przysługuje świadczenie pieniężne z budżetu państwa, zwane dalej "świadczeniem".

2. Świadczenie przysługuje także reprezentantom Polski na zimowych lub letnich igrzyskach głuchych, którzy:

1) od 2001 r. zdobyli co najmniej jeden medal igrzysk głuchych,

2) spełniają wymagania, o których mowa w ust. 1 pkt 2-6.

3. Świadczenie przysługujące w danym roku budżetowym ustala się na podstawie kwoty bazowej dla członków korpusu służby cywilnej, której wysokość, ustaloną

według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa oraz mnożnika kwoty bazowej w wysokości 1,3255.

4. Świadczenie przyznaje minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu na wniosek osoby zainteresowanej lub z własnej inicjatywy.

5. Osoby zainteresowane dokumentują spełnienie warunków, o których mowa w ust. 1 albo 2.

6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu wydaje decyzję w sprawie przyznania świadczenia w ciągu miesiąca od dnia złożenia wniosku. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu odmawia przyznania świadczenia w przypadku stwierdzenia, że zainteresowany nie spełnia, co najmniej jednego z warunków, o których mowa w ust. 1 albo 2.

7. Świadczenie wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym zostało przyznane.

8. Osoba, która otrzymuje świadczenie, powiadamia ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu o ustaniu, co najmniej jednego z warunków wymienionych w ust. 1 pkt 3-6.

9. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu pozbawia świadczenia, począwszy od miesiąca, w którym ustał, co najmniej jeden z warunków wymienionych w ust. 1 pkt 3-6.

10. Świadczenie jest wypłacane, co miesiąc przez urząd obsługujący ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.

Art. 38.

1. Sport osób niepełnosprawnych obejmuje osoby:

- 1) niesłyszące;
- 2) z upośledzeniem umysłowym;
- 3) z uszkodzeniami narządu ruchu;
- 4) niewidome i niedowidzące.

2. Do zawodników niepełnosprawnych stosuje się przepisy dotyczące zawodników pełnosprawnych o ile przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej.

Art. 39.

1. Kluby sportowe, których członkami są zawodnicy niepełnosprawni mogą tworzyć związki sportowe osób niepełnosprawnych.

2. Do związków, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 10.

Art. 40.

1. Polskim związkiem sportowym może być także związek sportowy osób niepełnosprawnych, który otrzymał status polskiego związku sportowego.
2. Polski związek sportowy, o którym mowa w ust. 1, używa nazwy „polski związek sportowy” z dopiskiem „osób niepełnosprawnych”.
3. Polski związek sportowy, o którym mowa w ust. 1 i 2, może być założony dla więcej niż jednej dziedziny lub dyscypliny sportu.
4. Do polskiego związku sportowego, o którym mowa w ust. 1 i 2, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 3.

Rozdział 7 Zawodnicy

Art. 41.

1. Podstawowym obowiązkiem zawodnika jest przestrzeganie regulaminów sportowych i zasad rywalizacji sportowej.
2. Obowiązkiem zawodnika z chwilą powołania do kadry narodowej jest reprezentowanie kraju w międzynarodowych zawodach sportowych.
3. Szczegółowe prawa i obowiązki zawodnika w zakresie nieuregulowanym w ustawie wynikają z regulaminów właściwych polskich związków sportowych.
4. Niewykonywanie obowiązków zawodnika powoduje odpowiedzialność dyscyplinarną na zasadach określonych w regulaminach właściwych polskich związków sportowych.

Art. 42.

1. Kluby sportowe z chwilą zakwalifikowania zawodnika do kadry narodowej są obowiązane umożliwić mu uczestniczenie w przygotowaniach do udziału w międzynarodowych zawodach sportowych oraz udział w tych zawodach.
2. Opieka medyczna nad zawodnikami zakwalifikowanymi do kadry narodowej w olimpijskich dyscyplinach sportu jest finansowana ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.
3. Szkolenie sportowe zawodników zakwalifikowanych do kadry narodowej w olimpijskich dyscyplinach sportu jest finansowane ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu.
4. Po zapewnieniu środków na realizację zadań, o których mowa w ust. 2 i 4, minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu oraz minister właściwy do spraw zdrowia

mogą dofinansować ze środków budżetu państwa, pozostających w ich dyspozycji, szkolenie sportowe oraz opiekę medyczną nad zawodnikami zakwalifikowanymi do kadry narodowej w innych niż olimpijskie dyscyplinach sportu.

5. W przypadku powołania do odbycia zasadniczej służby w obronie cywilnej zawodnika zakwalifikowanego do kadry narodowej szkolenie sportowe i przygotowania do udziału w reprezentacji kraju zapewnia temu zawodnikowi podmiot, który utworzył formację obrony cywilnej, w której zawodnik pełni służbę.

6. W przypadku powołania do pełnienia służby w formacjach uzbrojonych niewchodzących w skład Sił Zbrojnych zawodnika zakwalifikowanego do kadry narodowej szkolenie sportowe i przygotowania do udziału w reprezentacji kraju zapewnia organ, któremu podlega formacja.

7. W przypadku powołania do pełnienia zasadniczej służby wojskowej zawodnika zakwalifikowanego do kadry narodowej możliwość udziału w szkoleniu sportowym i przygotowaniach do udziału w reprezentacji kraju zapewnia organ, któremu podlega jednostka Sił Zbrojnych, w której zawodnik pełni zasadniczą służbę wojskową.

8. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, zakres opieki medycznej nad zawodnikami zakwalifikowanymi do kadry narodowej w olimpijskich dyscyplinach sportu, w tym zakres badań lekarskich oraz częstotliwość ich przeprowadzania, uwzględniając specyfikę poszczególnych dyscyplin sportu oraz potrzebę ochrony zdrowia zawodników.

Art. 43.

1. Zawodnik zakwalifikowany do kadry narodowej podpisuje z właściwym polskim związkiem sportowym umowę w sprawie finansowania jego szkolenia sportowego ze środków budżetu państwa.

2. Jeżeli zawodnik, o którym mowa w ust. 1, rezygnuje z udziału w kadrze narodowej jest obowiązany do zwrotu środków, które wydane zostały z budżetu państwa na jego szkolenie sportowe.

3. Zasady zwrotu środków wydanych z budżetu państwa określa umowa, o której mowa w ust. 1.

Art. 44.

1. Członek kadry narodowej udostępnia, na zasadach wyłączności, swój wizerunek w stroju reprezentacji kraju polskiemu związkowi sportowemu, który jest uprawniony do wykorzystania tego wizerunku do swoich celów gospodarczych w zakresie wyznaczonym przez regulaminy tego związku lub międzynarodowej organizacji sportowej działającej w danej dyscyplinie sportu.

2. Zawodnik przed zakwalifikowaniem do kadry narodowej wyraża zgodę, w formie pisemnej, na rozpowszechnianie swojego wizerunku w stroju reprezentacji kraju w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Art. 45.

1. Zawodnik wyczynowy podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu od następstw nieszczęśliwych wypadków wynikłych na skutek uczestnictwa we współzawodnictwie wyczynowym.
2. Obowiązek ubezpieczenia zawodnika spoczywa na klubie sportowym, którego jest członkiem albo, z którym jest związany umową.
3. Obowiązek ubezpieczenia zawodnika powołanego do kadry narodowej spoczywa na właściwym polskim związku sportowym.

Art. 46.

1. Osoby niepełnoletnie mogą być zawodnikami za zgodą swoich przedstawicieli ustawowych.
2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania, określi, w drodze rozporządzenia, zasady współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży, uwzględniając rodzaje zawodów i szczeble rozgrywek oraz warunki uczestnictwa zawodników.

Rozdział 8 Uprawnienia i kwalifikacje zawodowe w sporcie

Art. 47.

1. Zorganizowane zajęcia w zakresie wychowania fizycznego, sportu i rekreacji ruchowej mogą prowadzić osoby posiadające kwalifikacje zawodowe nauczyciela wychowania fizycznego lub uprawnienia w tym zakresie określone odrębnymi przepisami.
2. Zorganizowane zajęcia w zakresie sportu i rekreacji ruchowej mogą prowadzić także osoby posiadające kwalifikacje instruktora i trenera w odpowiedniej dziedzinie lub dyscyplinie sportu.
3. Kształcenie osób, o których mowa w ust. 2, oraz menedżerów sportu przez jednostki inne niż szkoły wyższe wymaga uzyskania zgody ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.
4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu może udzielić zgody, o której mowa w ust. 3, w przypadku stwierdzenia, że jednostka posiada warunki kadrowe i organizacyjne dla prawidłowego przeprowadzenia kształcenia.
5. Kształcenie instruktorów i trenerów, w danej dyscyplinie sportu, oraz menedżerów sportu odbywa się według programów zatwierdzonych przez ministra właściwego do

spraw kultury fizycznej i sportu po uzyskaniu opinii właściwego polskiego związku sportowego.

6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, kwalifikacje, stopnie i tytuły zawodowe w dziedzinie kultury fizycznej oraz szczegółowe zasady i tryb ich uzyskiwania, uwzględniając stopnie trenerskie i specjalizacje instruktorskie, warunki uzyskiwania tych stopni i tytułów oraz tytułu menedżera sportu, a także jednostki uprawnione do prowadzenia kursów specjalistycznych i dokumenty stwierdzające posiadane kwalifikacje.

Art. 48.

1. Zajęcia związane z uczestnictwem we współzawodnictwie wyczynowym mogą prowadzić wyłącznie trenerzy i instruktorzy, o których mowa w art. 47, po otrzymaniu licencji trenera, o której mowa w art. 49.

2. Trenerzy i instruktorzy, którzy uzyskali uprawnienia do prowadzenia zajęć związanych z uczestnictwem we współzawodnictwie wyczynowym w innym państwie, mogą prowadzić takie zajęcia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie posiadanych uprawnień potwierdzonych stosownym dokumentem, po otrzymaniu licencji trenera, o której mowa w art. 49.

Art. 49.

1. Licencję trenera przyznaje właściwy polski związek sportowy na wniosek osoby zainteresowanej, po stwierdzeniu, że osoba ta spełnia wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 47 ust. 6.

2. Do wniosku o przyznanie licencji trenera należy dołączyć:

1) oświadczenie o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych oraz korzystaniu z pełni praw publicznych;

2) dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji, o których mowa w ust. 1;

3) zaświadczenie lekarskie o zdolności do wykonywania obowiązków trenera.

3. Koszty wydania zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, pokrywa osoba ubiegająca się o przyznanie licencji trenera.

4. Warunki i tryb przyznawania i pozbawiania licencji trenera są określone w regulaminach właściwych polskich związków sportowych.

5. Polski związek sportowy prowadzi ewidencję przyznanych licencji trenera.

6. Polski związek sportowy może pobierać opłatę za przyznanie licencji trenera w wysokości nieprzekraczającej kosztów jej przyznania.

Art. 50.

1. Osoba posiadająca licencję trenera, która nie otrzymuje wynagrodzenia w związku z wykonywaniem swojej funkcji, może otrzymywać od klubu sportowego stypendium trenerskie wypłacane przez klub sportowy na podstawie zawartej umowy, określającej co najmniej obowiązki trenera i klubu sportowego oraz wysokość stypendium.
2. Osoba pobierająca stypendium trenerskie jest stypendystą sportowym w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.
3. Okres pobierania stypendium trenerskiego zalicza się do okresu zatrudnienia w rozumieniu przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Podstawę zaliczenia okresu pobierania stypendium stanowi zaświadczenie wydane przez klub sportowy.

Art. 51.

1. Sędzią sportowym może być osoba, która posiada licencję sędziego sportowego przyznaną przez właściwy polski związek sportowy.
2. Licencję sędziego sportowego można przyznać osobie, która:
 - 1) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
 - 2) korzysta z pełni praw publicznych;
 - 3) pisemnie zobowiąże się do przestrzegania postanowień statutu i regulaminów polskich związków sportowych oraz międzynarodowych organizacji sportowych, w tym także do poddania się odpowiedzialności dyscyplinarnej.
3. Warunki i tryb przyznawania i pozbawiania licencji sędziego sportowego są określone w regulaminach właściwych polskich związków sportowych.
4. Polski związek sportowy, z uwzględnieniem przepisów międzynarodowych organizacji sportowych działających w danej dyscyplinie sportu, określa warunki pełnienia funkcji sędziego sportowego.
5. Sędzia sportowy może otrzymywać wynagrodzenie w związku z pełnieniem swojej funkcji lub ekwiwalent sędziowski jako zwrot poniesionych kosztów.

Art. 52.

Upewnienie, o którym mowa w art. 29, przysługuje odpowiednio osobie wnioskującej o przyznanie licencji trenera albo licencji sędziego sportowego lub pozbawionej takiej licencji.

Rozdział 9 **Stypendia, nagrody i wyróżnienia**

Art. 53.

1. Zawodnicy wyczynowi, którzy nie otrzymują wynagrodzenia w związku z uczestnictwem we współzawodnictwie wyczynowym, mogą otrzymywać stypendium sportowe, wypłacane przez klub sportowy na podstawie umowy określającej, co najmniej obowiązki zawodnika i klubu sportowego oraz wysokość stypendium.

2. Członek kadry narodowej może otrzymywać stypendium sportowe niezależnie od otrzymywanego wynagrodzenia w związku z uczestnictwem we współzawodnictwie wyczynowym albo stypendium sportowego, o którym mowa w ust. 1, jeżeli zajmie miejsce od 1 do 8 we współzawodnictwie międzynarodowym i zobowiąże się w formie pisemnej do realizacji programu przygotowań do igrzysk olimpijskich albo programu przygotowań do mistrzostw świata lub Europy, opracowanego przez właściwy polski związek sportowy, oraz do udziału w tych zawodach.

3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu jest organem właściwym w sprawach przyznawania, wstrzymywania i pozbawiania stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej. Stypendia te są finansowane ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu.

4. Stypendium sportowe dla członka kadry narodowej wstrzymuje się, jeżeli organ, o którym mowa w ust. 3, stwierdzi, że zawodnik zaniedbuje realizację programu przygotowań, o którym mowa w ust. 2.

5. Członka kadry narodowej pozbawia się stypendium sportowego, jeżeli:

1) organ, o którym mowa w ust. 3, stwierdzi, że zawodnik nie realizuje programu przygotowań, o którym mowa w ust. 2, lub

2) utracił on zdolność do uprawiania sportu przez okres dłuższy niż 6 miesięcy, stwierdzoną orzeczeniem wydanym przez lekarza posiadającego kwalifikacje uprawniające do wydania zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 27 ust. 2 pkt 1;

3) odmówił on udziału w zawodach, o których mowa w ust. 2.

6. Członkini kadry narodowej, która stała się niezdolna do uprawiania sportu wskutek ciąży i urodzenia dziecka, wypłaca się stypendium sportowe w pełnej wysokości przez okres ciąży i połowę przyznanego stypendium sportowego przez 6 miesięcy po urodzeniu dziecka.

7. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb przyznawania, wstrzymywania i pozbawiania stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej, podstawę i wysokość stypendium, czas, na jaki może zostać ono przyznane, uwzględniając rodzaj osiągnięć sportowych.

Art. 54.

1. Stypendia sportowe dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym lub w krajowym współzawodnictwie sportowym mogą być przyznawane przez jednostki samorządu terytorialnego i finansowane z budżetów tych jednostek.

2. Organ **stanowiący** jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, określa szczegółowe zasady i tryb przyznawania, wstrzymywania i cofania oraz wysokość stypendiów sportowych, o których mowa w ust. 1, uwzględniając obowiązki zawodnika pobierającego stypendium, skutki ich niewykonywania oraz podstawę i sposób ustalania wysokości stypendium.

Art. 55.

1. Okres pobierania stypendiów, o których mowa w art. 53 ust. 1 i 2 oraz w art. 54 ust. 1 i 2, zalicza się do okresu zatrudnienia w rozumieniu przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Podstawę zaliczenia okresu pobierania stypendium stanowi zaświadczenie wydane przez podmiot wypłacający stypendium.

2. Zawodnicy pobierający stypendia, o których mowa w art. 53 ust. 1 i 2 oraz w art. 54 ust. 1 i 2, są stypendystami sportowymi w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.

Art. 56.

1. Zawodnikom, którzy osiągnęli wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym lub w krajowym współzawodnictwie sportowym oraz trenerom i innym osobom zasłużonym w osiąganiu tych wyników, mogą być przyznawane wyróżnienia i nagrody ze środków:

1) budżetu państwa lub

2) budżetu jednostki samorządu terytorialnego.

2. Wyróżnienia i nagrody, o których mowa w ust. 1 pkt 1, przyznaje minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu.

3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb przyznawania wyróżnień i nagród, o których mowa w ust. 1 pkt 1, rodzaje wyróżnień i nagród oraz wysokość nagród pieniężnych, uwzględniając rodzaje osiągnięć sportowych, za które zawodnicy mogą otrzymać wyróżnienia i nagrody.

4. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, określi warunki i tryb przyznawania wyróżnień i nagród, o których mowa w ust. 1 pkt 2, a także rodzaje wyróżnień i nagród oraz wysokość nagród pieniężnych.

Art. 57.

1. Reprezentantom Polski na igrzyskach olimpijskich, którzy:

- 1) zdobyli co najmniej jeden medal olimpijski,
- 2) ukończyli 35. rok życia,
- 3) nie uczestniczą we współzawodnictwie wyczynowym,
- 4) mają obywatelstwo polskie,

5) mają stałe miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej,

6) nie byli karani za przestępstwo popełnione umyślnie

- przysługuje świadczenie pieniężne z budżetu państwa, zwane dalej "świadczeniem".

2. Świadczenie przysługujące w danym roku budżetowym ustala się na podstawie kwoty bazowej dla członków korpusu służby cywilnej, której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa oraz mnożnika kwoty bazowej w wysokości 1,3255.

3. Świadczenie przyznaje minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu na wniosek osoby zainteresowanej lub z własnej inicjatywy.

4. Osoby zainteresowane dokumentują spełnienie warunków, o których mowa w ust. 1.

5. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu wydaje decyzję w sprawie przyznania świadczenia w ciągu miesiąca od dnia złożenia wniosku. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu odmawia przyznania świadczenia w przypadku stwierdzenia, że zainteresowany nie spełnia co najmniej jednego z warunków, o których mowa w ust. 1.

6. Świadczenie wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym zostało przyznane.

7. Osoba, która otrzymuje świadczenie, powiadamia ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu o ustaniu, co najmniej jednego z warunków wymienionych w ust. 1 pkt 3-6.

8. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu pozbawia świadczenia, począwszy od miesiąca, w którym ustał, co najmniej jeden z warunków wymienionych w ust. 1 pkt 3-6.

9. Świadczenie jest wypłacane, co miesiąc przez urząd obsługujący ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.

Art. 58.

Reprezentantom Polski na zawodach „Przyjaźń 84”, którzy:

- 1) zostali zakwalifikowani do składu reprezentacji kraju na igrzyska olimpijskie w Los Angeles w 1984 r.;
 - 2) zdobyli, co najmniej 1 medal na zawodach „Przyjaźń 84”;
 - 3) spełniają warunki określone w art. 57 ust. 1 pkt 2-6
- przysługuje świadczenie pieniężne z budżetu państwa przyznawane i wypłacane w wysokości i na zasadach określonych w art. 57 ust. 2-9.

Art. 59.

Jeżeli dana osoba jest uprawniona do otrzymania świadczeń, o których mowa w art. 37, art. 57 i art. 58, przysługuje jej jedno świadczenie wybrane przez tę osobę.

Art. 60.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu może przyznać trenerom oraz innym osobom wyróżniającym się szczególną aktywnością i uzyskującym wybitne osiągnięcia w pracy zawodowej w dziedzinie kultury fizycznej i sportu odznaczenia, wyróżnienia i nagrody resortowe.
2. Odznaczenia i wyróżnienia mogą być przyznane również osobom wyróżniającym się szczególną aktywnością i uzyskującym wybitne osiągnięcia w działalności społecznej w dziedzinie kultury fizycznej.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb przyznawania odznaczeń, wyróżnień i nagród, o których mowa w ust. 1 i 2, uwzględniając rodzaje odznak i wyróżnień, rodzaje i wysokość nagród oraz tryb ich uzyskiwania, a także osiągnięcia, za które mogą być przyznane nagrody.

Rozdział 10

Rozstrzyganie sporów w sporcie

Art. 61.

1. Odpowiedzialność dyscyplinarna związana z naruszeniem, w czasie lub w związku z zawodami sportowymi, reguł technicznych i dyscyplinarnych określonych przez właściwe polskie związki sportowe jest realizowana w trybie i na zasadach ustalonych w ich regulaminach, z uwzględnieniem przepisów międzynarodowych organizacji sportowych.

2. Regulaminy, o których mowa w ust. 1, powinny określać w szczególności organy dyscyplinarne uprawnione do orzekania, ich kompetencje, tryb postępowania oraz rodzaje wymierzanych kar.

Art. 62.

1. Tworzy się Trybunał do Spraw Sportu zwany danej Trybunałem.
2. Trybunał wydaje orzeczenia w sprawach określonych w ustawie.
3. Trybunał pełni również funkcję stałego sądu polubownego w sprawach poddanych jego właściwości na podstawie zapisu na sąd polubowny.
4. Obsługę organizacyjno-techniczną Trybunału zapewnia urząd obsługujący ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.
5. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, statut Trybunału, biorąc pod uwagę charakter rozstrzyganych przez niego sporów.

Art. 63.

1. Trybunał składa się z arbitrów wyznaczonych indywidualnie przez polskie związki sportowe na okres 6-letniej kadencji.
2. Każdy polski związek sportowy ma prawo wyznaczyć tylko jednego arbitra. Arbitr sprawuje swoją funkcję przez jedną kadencję.
3. Liczba arbitrów Trybunału nie może być mniejsza niż 30.
4. Arbitrem Trybunału może zostać osoba, która:
 - 1) korzysta z pełni praw publicznych;
 - 2) jest nieskazitelnego charakteru i swym dotychczasowym zachowaniem daje rękojmię prawidłowego wykonywania funkcji arbitra;
 - 3) ma wyższe wykształcenie prawnicze i uznaną wiedzę w zakresie sportu, a przy tym:
 - a) zdała egzamin sędziowski, prokuratorski, radcowski, adwokacki lub notarialny, lub
 - b) przez okres, co najmniej 6 lat pracuje na stanowisku związanym z tworzeniem lub stosowaniem prawa.
5. Wymogów, o którym mowa w ust. 4 pkt 3 lit. a i b, nie stosuje się do osoby posiadającej tytuł doktora habilitowanych nauk prawnych.

6. Powołania arbitra dokonuje minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu jeżeli osoba wyznaczona przez polski związek sportowy spełnia wymagania określone w ust. 4.

7. Podmiot uprawniony do powołania arbitra odwołuje go wyłącznie w przypadku:

- 1) zrzeczenia się funkcji;
- 2) choroby trwale uniemożliwiającej sprawowanie funkcji;
- 3) prawomocnego skazania za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

8. Jeżeli polski związek sportowy, w terminie 30 dni od dnia zakończenia kadencji wyznaczonego przez niego arbitra, odwołania arbitra albo jego śmierci nie wyznaczy nowego arbitra, wówczas prawo powołania arbitra przysługuje ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej i sportu.

Art. 64.

1. Strony mogą poddać pod rozstrzygnięcie Trybunału spory majątkowe związane z działalnością sportową.

2. Stronami postępowania przed sądem polubownym mogą być kluby i związki sportowe, osoby fizyczne uprawiające sport oraz zajmujące się jego organizacją lub upowszechnianiem, przedsiębiorcy prowadzący działalność sportową, a także inne osoby prawne, bez względu na ich siedzibę i miejsce zamieszkania.

3. Statuty właściwych polskich związków sportowych określają formę zapisu na stały sąd polubowny, a także środki dyscyplinujące zapewniające ich wykonanie w trybie wewnątrz-organizacyjnym.

Art. 65.

1. Do Trybunału mogą być zaskarżone decyzje dyscyplinarne lub regulaminowe właściwych władz polskich związków sportowych, których przedmiotem jest:

- 1) wykluczenie lub skreślenie zawodnika, sędziego lub działacza sportowego ze związku lub klubu;
- 2) wykluczenie lub skreślenie klubu ze związku sportowego;
- 3) dyskwalifikacja dożywotnia lub czasowa osób, o których mowa w pkt 1;
- 4) pozbawienie zawodnika lub zespołu sportowego tytułu mistrza kraju albo zdobywcy Pucharu Polski;
- 5) przeniesienie zespołu sportowego do niższej klasy rozgrywek;

6) zakaz reprezentowania sportu polskiego w zawodach międzynarodowych lub międzynarodowych rozgrywkach pucharowych.

2. Prawo zaskarżenia decyzji dyscyplinarnych lub regulaminowych właściwych władz polskich związków sportowych przysługuje ponadto osobie uprawnionej, jeżeli decyzje te zostały wydane z rażącym naruszeniem przepisów prawa, statutów i regulaminów lub strona została pozbawiona prawa do obrony.

3. Skarga do Trybunału nie przysługuje w sprawach dotyczących technicznych reguł gry.

4. Od skargi pobiera się wpis. Wysokość wpisu nie może być wyższa niż 4.000 zł.

5. Uchylenie przez Trybunał decyzji dyscyplinarnej lub regulaminowej polskiego związku sportowego jest możliwe w przypadku, gdy wymaga tego potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości lub w znacznej części.

6. W przypadku niewykonania orzeczenia Trybunału organ nadzorujący może zastosować środek przewidziany w art. 11 ust. 2.

Art. 66.

1. Trybunał Arbitrażowy zawiesza w czynnościach, na wniosek organu sprawującego nadzór, władze polskiego związku sportowego.

2. Do czasu rozstrzygnięcia postępowania, o którym mowa w ust. 1, Trybunał wyznacza kuratora.

3. Jeżeli Trybunał zawiesi władze polskiego związku sportowego, wyznacza ponownie kuratora, który jest obowiązany do zwołania, w terminie 3 miesięcy, walnego zebrania członków lub delegatów w celu wyboru nowych władz polskiego związku sportowego.

4. Kuratorowi przysługują statutowe uprawnienia władz polskiego związku sportowego.

Art. 67.

1. W postępowaniu w sprawach, o których mowa w art. 64 i art. 65, Trybunał orzeka w składzie 3 osobowym, natomiast w sprawach, o których mowa w art. 66, w składzie 15 osobowym.

2. W orzekaniu w sprawach, o których mowa w art. 64-66, nie bierze udziału arbiter wyznaczony przez polski związek sportowy, którego sprawa dotyczy.

3. Arbiter wyznaczony na podstawie art. 63 ust. 8 nie orzeka w sprawach, w których stroną jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu.

Art. 68.

1. Od orzeczenia wydanego przez Trybunał w sprawach, o których mowa w art. 64-66, przysługuje skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego w przypadku rażącego naruszenia przepisów prawa lub oczywistej niesłuszności orzeczenia.
2. Skargę kasacyjną wnosi się za pośrednictwem Trybunału w terminie 1 miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia stronie skarżącej.
3. Trybunał odrzuci na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również skargę kasacyjną, której braków strona nie uzupełni w wyznaczonym terminie.
4. Trybunał przekazuje skargę kasacyjną w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu.
5. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną od orzeczenia Trybunału na zasadach przewidzianych w Kodeksie postępowania cywilnego.

Rozdział 11 Doping

Art. 69.

1. Dopingiem jest stosowanie przez zawodników zakazanych środków farmakologicznych lub metod uznanych za dopingowe.
2. Stosowanie dopingu jest zabronione.

Art. 70.

1. Organem właściwym w sprawach dopingu jest Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie, zwana dalej "Komisją". Komisja liczy od 10 do 15 osób.
2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia powołuje członków Komisji na okres 4-letniej kadencji spośród osób wykonujących zawody w szczególności w dziedzinach: medycyny, kultury fizycznej, sportu, etyki, biologii lub prawa i dających rękojmię prawidłowego wykonywania zadań Komisji.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu odwołuje członka Komisji w przypadku:
 - 1) zrzeczenia się funkcji;
 - 2) choroby trwale uniemożliwiającej sprawowanie funkcji;

3) prawomocnego skazania za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia może odwołać członka Komisji w przypadku zaprzestania wykonywania obowiązków członka Komisji przez okres co najmniej 6 miesięcy.

5. W przypadku odwołania członka lub jego śmierci powołuje się nowego członka Komisji na zasadach określonych w ust. 2.

6. Organizację Komisji, tryb i sposób jej działania, w tym sposób podejmowania rozstrzygnięć w sprawach dotyczących interpretacji wyników kontroli antydopingowych, określa regulamin uchwalony przez Komisję i zatwierdzony przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.

7. Do zadań Komisji należy w szczególności:

1) opracowywanie propozycji rozwiązań prawnych i programów walki z dopingiem w sporcie;

2) przeprowadzanie kontrolnych badań antydopingowych;

3) prowadzenie edukacji profilaktycznej;

4) upowszechnianie listy środków farmakologicznych i metod uznanych za dopingowe.

8. Działalność Komisji oraz kontrolne badania antydopingowe są finansowane ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu.

Art. 71.

1. Zabrania się stosowania środków farmakologicznych i metod uznanych za dopingowe określonych w Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie przyjętej w Paryżu w dniu 19 października 2005 r. (Dz. U. Nr ..., poz. ...).

2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, tryb przeprowadzania kontroli antydopingowych, uwzględniając ustalenia międzynarodowych organizacji sportowych, w szczególności uregulowania zawarte w Światowym Kodeksie Antydopingowym.

Art. 72.

1. Zawodnicy są obowiązani poddawać się kontrolnym badaniom antydopingowym.

2. Zawodnik poddawany jest kontroli antydopingowej w czasie zawodów sportowych oraz poza zawodami sportowymi - w czasie treningów, zgrupowań, konsultacji i innych zajęć sportowych.

3. Jeżeli zawodnik odmówi poddania się kontroli antydopingowej, w tym nie zgłosi się do tej kontroli, podlega karze pozbawienia licencji zawodnika na okres od 6 miesięcy do 2 lat.

Art. 73.

Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, podmioty przeprowadzające analizy antydopingowe, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowości przeprowadzania tych analiz.

Art. 74.

Zawodnicy, trenerzy oraz inne osoby ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za naruszenie przepisów antydopingowych określonych przez międzynarodowe organizacje sportowe.

Rozdział 12 Bezpieczeństwo uprawiania sportu

Art. 75.

1. Podmioty prowadzące działalność w zakresie sportu są obowiązane do zapewnienia bezpieczeństwa, porządku oraz higienicznych warunków podczas organizowanych zajęć i imprez sportowych oraz zapewniają bezpieczne i higieniczne warunki uprawiania sportu i rekreacji ruchowej ich uczestnikom.

2. Obowiązki organizatora imprezy masowej w zakresie bezpieczeństwa tej imprezy regulują przepisy o bezpieczeństwie imprez masowych.

Art. 76.

1. Odpowiedzialność za bezpieczeństwo osób uprawiających sport oraz rekreację ruchową spoczywa na osobach organizujących i prowadzących zajęcia.

2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki prowadzenia zajęć w zakresie sportu i rekreacji ruchowej, uwzględniając kwalifikacje osób prowadzących działalność w tej dziedzinie, ich prawa i obowiązki, oraz podstawowe założenia organizacyjne.

Art. 77.

1. W założeniach projektów urządzeń sportowych oraz sprzętu sportowego należy uwzględnić opinię o ich zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa i higieny oraz warunkami umożliwiającymi korzystanie z ich przez osoby niepełnosprawne.

2. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, podmioty uprawnione do wyrażenia opinii o zgodności projektu urządzenia sportowego lub sprzętu sportowego z wymaganiami bezpieczeństwa i higieny użytkowania oraz korzystania z nich przez osoby niepełnosprawne oraz zasady i tryb wydawania tych opinii, biorąc pod uwagę zasady bezpieczeństwa użytkowników oraz ich dostępność dla osób niepełnosprawnych.

Art. 78.

1. Zapewnienie bezpieczeństwa osób przebywających w górach należy do organów administracji rządowej i organów jednostek samorządu terytorialnego, dyrekcji parków narodowych, a także do osób prawnych i fizycznych prowadzących w górach działalność w zakresie kultury fizycznej.

2. Zapewnienie bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się w miejscach wyznaczonych oraz uprawiających sporty wodne należy do osób prawnych i fizycznych prowadzących nad wodą działalność w tym zakresie oraz do organów administracji rządowej i właściwych terytorialnie gmin.

3. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, warunki bezpieczeństwa osób przebywających w górach, pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne, a także obowiązki osób prawnych i fizycznych, o których mowa w ust. 1 i 2.

Art. 79.

Uprawianie niektórych dziedzin lub dyscyplin sportu oraz rekreacji ruchowej z nimi związanych wymaga posiadania specjalistycznego przygotowania oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w danej dziedzinie lub dyscyplinie sportu.

Art. 80.

1. Uprawianie alpinizmu jaskiniowego wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa.

3. Egzaminy stwierdzające posiadanie odpowiednich kwalifikacji niezbędnych do uprawiania alpinizmu jaskiniowego przeprowadza oraz stosowny dokument wydaje właściwy polski związek sportowy. Za przeprowadzenie egzaminu oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 1, pobiera się opłatę w wysokości określonej w ust. 3; opłata ta stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.

3. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 2, nie może być wyższa niż:

1) 200 zł - w przypadku egzaminu stwierdzającego posiadanie odpowiednich kwalifikacji;

2) 50 zł - w przypadku wydania dokumentu, o którym mowa w ust. 1.

5. Właściwe polskie związki sportowe prowadzą ewidencję wydanych dokumentów, o których mowa w ust. 1.

6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, kwalifikacje niezbędne do uprawiania alpinizmu jaskiniowego oraz zasady bezpieczeństwa przy uprawianiu alpinizmu jaskiniowego, uwzględniając rodzaje stopni, wzory dokumentów stwierdzających uzyskanie kwalifikacji oraz wynikające z nich uprawnienia.

Art. 81.

1. Prowadzenie statków przeznaczonych do uprawiania sportu lub rekreacji, zwane dalej „uprawianiem żeglarstwa”, wymaga:

- 1) posiadania odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa oraz
- 2) przestrzegania zasad bezpieczeństwa.

2. Przepis ust. 1 dotyczy statków przeznaczonych do uprawiania sportu lub rekreacji:

1) o napędzie żaglowym (jachtów żaglowych), które mogą być wyposażone w pomocniczy napęd mechaniczny;

2) o napędzie mechanicznym (jachtów motorowych), w tym także skuterów wodnych, łodzi pneumatycznych i poduszkowców.

3. Uprawianie żeglarstwa na jachtach:

- 1) żaglowych o długości kadłuba powyżej 5 m lub
- 2) motorowych o mocy silnika powyżej 5 kW

- wymaga posiadania stosownego dokumentu wydanego przez właściwy polski związek sportowy.

4. Osoba, która uzyskała uprawnienia do uprawiania żeglarstwa w innym państwie może uprawiać żeglarstwo na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie posiadanych uprawnień potwierdzonych stosownym dokumentem.

5. Dokument, o którym mowa w ust. 3, określający uprawnienia do prowadzenia określonej wielkości jachtów żaglowych albo motorowych na określonych wodach wydaje właściwy polski związek sportowy osobom posiadającym odpowiednią wiedzę i umiejętności z zakresu żeglarstwa oraz spełniającym inne wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 11.

6. Jeżeli do uzyskania dokumentu, o którym mowa w ust. 3, niezbędne jest zdanie egzaminu potwierdzającego posiadanie odpowiedniej wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa, egzamin ten przeprowadza właściwy polski związek sportowy.

7. Za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 6, oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 3, pobiera się opłatę; opłata ta stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.

8. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 7, nie może być wyższa niż:

1) 500 zł - za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 6,

2) 50 zł - za wydanie dokumentu, o którym mowa w ust. 3

- przy czym opłaty dla uczniów i studentów w wieku do 26 lat podlegają obniżeniu o 50%.

9. Właściwe polskie związki sportowe prowadzą ewidencję wydanych dokumentów, o których mowa w ust. 3, oraz gromadzą dokumentację będącą podstawą do wydania tych dokumentów.

10. Szkolenia w zakresie uprawiania żeglarstwa prowadzą instruktorzy organizacji żeglarskich według systemu szkolenia danej organizacji, zatwierdzonego przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu. System szkolenia powinien uwzględniać zakres wiedzy i umiejętności niezbędnych do uzyskania uprawnień określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 11.

11. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia:

1) zasady bezpieczeństwa przy uprawianiu żeglarstwa,

2) wymagania niezbędne do uzyskania dokumentów potwierdzających posiadanie uprawnień w szczególności dotyczące wiedzy i umiejętności z zakresu żeglarstwa, oraz odpowiadający im zakres uprawnień do prowadzenia jachtów żaglowych albo motorowych,

3) sposób i tryb przeprowadzenia egzaminu, o którym mowa w ust. 6,

4) wzory dokumentów potwierdzających posiadanie uprawnień

- biorąc pod uwagę bezpieczeństwo żeglugi;

5) wysokość opłat za przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w ust. 6, oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę zakres uprawnień uzyskiwanych po zdaniu egzaminu, koszty poniesione przez właściwy polski związek sportowy oraz przepisy ust. 8.

Art. 82.

1. Uprawianie sportów o charakterze strzeleckim wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tej dziedzinie sportu.

2. Egzaminy stwierdzające posiadanie odpowiednich kwalifikacji niezbędnych do uprawiania sportów o charakterze strzeleckim przeprowadza oraz stosowny dokument wydaje właściwy polski związek sportowy. Za przeprowadzenie egzaminu pobiera się opłatę w wysokości 400 zł; opłata ta stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.

3. Posiadanie dokumentu, o którym mowa w ust. 2, stanowi potwierdzenie kwalifikacji sportowych, jakie powinna spełniać osoba ubiegająca się o wydanie pozwolenia na broń do celów sportowych na podstawie przepisów o broni i amunicji.

Art. 83.

1. Uprawianie pływania wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa.

2. Dokumenty potwierdzające uzyskane kwalifikacje wydają krajowe i zagraniczne szkoleniowe organizacje nurkowe. Instruktorzy tych organizacji przeprowadzają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej szkolenia według systemu szkolenia danej organizacji, zatwierdzonego przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu. System szkolenia powinien uwzględniać stopnie wyszkolenia określone w odpowiednich Polskich Normach dotyczących pływania.

3. Osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje do uprawiania pływania potwierdzone dokumentem wydanym poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej mogą uprawiać pływanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie posiadanych kwalifikacji.

4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, zasady bezpieczeństwa przy uprawianiu pływania, biorąc pod uwagę odpowiednie Polskie Normy dotyczące pływania.

Rozdział 13 Przepisy karne

Art. 84.

1. Kto, nie będąc do tego uprawnionym, wykorzystuje lub używa symboliki olimpijskiej oraz nazw, o których mowa w art. 32 ust. 3, podlega karze grzywny.
2. W przypadku popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1 można orzec nawiązkę na rzecz Polskiego Komitetu Olimpijskiego w wysokości od 50.000 zł do 100.000 zł.

Art. 85.

1. Kto, nie będąc do tego uprawnionym, wykorzystuje lub używa symboliki paraolimpijskiej oraz nazw, o których mowa w art. 33 ust. 3, podlega karze grzywny.
2. W przypadku popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1 można orzec nawiązkę na rzecz Polskiego Komitetu Paraolimpijskiego w wysokości od 50.000 zł do 100.000 zł.

Art. 86.

Kto, nie będąc do tego uprawnionym, wykorzystuje lub używa nazw, o których mowa w art. 15, podlega karze grzywny.

Art. 87.

Kto, nie będąc do tego uprawnionym, prowadzi działalność w zakresie zastrzeżonym dla polskiego związku sportowego, podlega karze grzywny.

Art. 88.

Kto narusza przepisy dotyczące bezpieczeństwa w uprawianiu sportu, podlega karze grzywny.

Art. 89.

Orzekanie w sprawach określonych w art. 84-88 następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 14 **Zmiany w przepisach obowiązujących**

Art. 90.

W ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) w art. 7 w ust. 1 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

10) kultury fizycznej, sportu i turystyki, w tym terenów rekreacyjnych i urządzeń sportowych,”.

Art. 91.

W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.) w art. 21 w ust. 1 po pkt 79 dodaje się pkt 79a w brzmieniu:

„79a) dochody podatników prowadzących klub sportowy w rozumieniu art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia ... 2007 r. – Prawo sportowe (Dz. U. Nr ..., poz. ...), przeznaczone i wydatkowane w roku podatkowym lub w roku po nim następującym na szkolenie i współzawodnictwo sportowe dzieci i młodzieży w kategoriach wiekowych młodzików, juniorów młodszych, juniorów i młodzieżowców do 23 roku życia, w części niezaliczonej do kosztów uzyskania przychodów,”.

Art. 92.

W ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) po rozdziale 3 dodaje się rozdział 3a w brzmieniu:

„Rozdział 3a
Wychowanie fizyczne

Art. 20a. 1. Przedszkola, szkoły, placówki oświatowo-wychowawcze oraz szkoły wyższe działające w systemie dziennym obowiązane są do prowadzenia zajęć wychowania fizycznego.

2. Obowiązkowy wymiar zajęć wychowania fizycznego dla uczniów klas IV, V i VI szkół podstawowych i gimnazjów wynosi 4 godziny lekcyjne, a dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych - 3 godziny lekcyjne, w ciągu tygodnia.

3. Zajęcia, o których mowa w ust. 1, prowadzone są również w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz Szefowi Obrony Cywilnej Kraju.

4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzorcowy program zajęć dla jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 3, ustalając wykaz

jednostek organizacyjnych, które będą realizować plany i programy zajęć wychowania fizycznego.

Art. 20b. W celu kształcenia dzieci i młodzieży o szczególnych uzdolnieniach sportowych oraz odpowiednich warunkach zdrowotnych mogą być tworzone klasy lub szkoły sportowe albo szkoły mistrzostwa sportowego, realizujące programy szkolenia w określonych dyscyplinach sportu.

2. Programy szkolenia, o których mowa w ust. 1, dopuszcza do użytku szkolnego minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, po uzyskaniu pozytywnej opinii ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.”.

Art. 93.

W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17:

a) w ust. 1 pkt 5a otrzymuje brzmienie:

„5a) dochody klubów sportowych w rozumieniu ustawy z dnia ... 2007 r. – Prawo sportowe (Dz. U. Nr ..., poz. ...), przeznaczone i wydatkowane w roku podatkowym lub w roku po nim następującym na szkolenie i współzawodnictwo sportowe dzieci i młodzieży w kategoriach wiekowych młodzików, juniorów młodszych, juniorów i młodzieżowców do 23 roku życia, w części niezaliczonej do kosztów uzyskania przychodów,”;

b) w ust. 1c pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przedsiębiorstwach państwowych, spółdzielniach i spółkach, z wyłączeniem klubów sportowych, o których mowa w ust. 1 pkt 5a,

2) po art. 18b dodaje się art. 18ba w brzmieniu:

„Art. 18ba. Od podstawy opodatkowania, ustalonej zgodnie z art. 18, odlicza się wydatki, w wysokości nieprzekraczającej 10% dochodu, poniesiony przez podatnika na działalność klubów sportowych w rozumieniu ustawy z dnia ... 2007 r. Prawo sportowe, prowadzących współzawodnictwo sportowe, skupiających co najmniej 50 zawodników, w tym 30 juniorów.”.

Art. 94.

W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) w art. 115 w § 13 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) Członek Komisji do Zwalczenia Dopingu w Sporcie oraz osoby przeprowadzające analizy antydopingowe,”.

Art. 95.

W ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776, z późn. zm.) po art. 9 dodaje się art. 9a i art. 9b w brzmieniu:

„Art. 9a. Rehabilitacja ruchowa ma na celu przywrócenie, poprawę lub utrzymanie psychofizycznej sprawności osób czasowo lub trwale niepełnosprawnych za pomocą specjalnych zabiegów i ćwiczeń fizycznych - w oparciu o wiedzę medyczną.

Art. 9b. 1. Zajęcia rehabilitacji ruchowej oraz zabiegi fizjoterapeutyczne mogą prowadzić fizjoterapeuci i absolwenci szkół wyższych ze specjalnością rehabilitacja lub gimnastyka lecznicza oraz technicy fizjoterapii.

2. Zajęcia o charakterze profilaktycznym i korektywnym mogą prowadzić absolwenci szkół wyższych lub średnich zawodowych i absolwenci zakładów kształcenia nauczycieli - o kierunku (specjalności) wychowanie fizyczne, jeżeli w trakcie nauki lub po jej ukończeniu nabyli kwalifikacje do prowadzenia tego typu zajęć, oraz absolwenci szkół wyższych lub średnich zawodowych i absolwenci zakładów kształcenia nauczycieli - o kierunku (specjalności) wychowanie przedszkolne lub nauczanie początkowe, po uzyskaniu kwalifikacji w zakresie gimnastyki korekcyjno-kompensacyjnej.

3. Kwalifikacje do prowadzenia zajęć gimnastyki korekcyjno-kompensacyjnej w szkołach określają odrębne przepisy.”.

Art. 96.

W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 159, poz. 1548, z późn. zm.) w art. 15 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) sportu wyczynowego;”.

Art. 97.

W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.) w art. 14 w ust. 1 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

11) kultury fizycznej, sportu i turystyki,”.

Art. 98.

W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) w art. 4 w ust. 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

11) kultury fizycznej, sportu i turystyki,”.

Art. 99.

W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857, z późn. zm.) w art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rejestr statków używanych wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji ruchowej prowadzi właściwy polski związek sportowy w rozumieniu ustawy z dnia ... 2007 r. – Prawo sportowe (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”.

Art. 100.

W ustawie z dnia 18 września 2001 r. Kodeks morski (Dz. Nr 138, poz. 1545, z późn. zm.) w art. 23 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Statek morski stanowiący polską własność, używany wyłącznie do celów sportowych lub rekreacyjnych, o długości kadłuba do 24 m, podlega obowiązkowi wpisu do polskiego rejestru jachtów prowadzonego przez polski związek sportowy w rozumieniu ustawy z dnia ... 2007 r. – Prawo sportowe (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”.

Art. 101.

W ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jednostkami współpracującymi z systemem są służby ustawowo powołane do niesienia pomocy osobom w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego, w szczególności: jednostki organizacyjne Państwowej Straży Pożarnej, jednostki ochrony przeciwpożarowej włączone do krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego, podmioty, o których mowa w art. 15a, inne jednostki podległe lub nadzorowane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych i Ministra Obrony Narodowej.”;

2) po art. 15 dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Art. 15a. Organizowanie pomocy oraz ratowanie osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia w górach, należy w szczególności do Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego oraz Tatrzańskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego - specjalistycznych stowarzyszeń o zasięgu ogólnokrajowym - w zakresie określonym w statutach tych organizacji.

2. Organizowanie pomocy oraz ratowanie osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na wodach, należy w szczególności do Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego - specjalistycznego stowarzyszenia o zasięgu ogólnokrajowym - w zakresie określonym w statucie tej organizacji.

3. Organizacje, o których mowa w ust. 1 i 2, współdziałają w realizacji swoich zadań z organami administracji rządowej i organami jednostek samorządu

terytorialnego oraz osobami prawnymi i fizycznymi prowadzącymi działalność w zakresie kultury fizycznej i turystyki.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres obowiązków i uprawnień specjalistycznych organizacji ratowniczych, warunki ich wykonywania przez inne organizacje ratownicze, a także rodzaj i wysokość świadczeń przysługujących ratownikom górskim i wodnym w związku z udziałem w akcji ratowniczej. Rozporządzenie powinno określać zadania w zakresie organizowania pomocy oraz ratowania osób podejmowane przez poszczególne organizacje ratownicze, a także przewidywać świadczenia finansowe i rzeczowe, z uwzględnieniem czasu trwania i stopnia niebezpieczeństwa wyprawy ratunkowej.”.

Art. 102.

W ustawie z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 218, poz. 1592 i Nr 249, poz. 1832) w art. 4 w ust. 2 pkt 23 otrzymuje brzmienie:

„23) członek organu zarządzającego, organu nadzoru lub organu kontroli wewnętrznej polskiego związku sportowego lub spółki kapitałowej zarządzającej ligą zawodową w rozumieniu ustawy z dnia ... 2007 r. – Prawo sportowe (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”.

Rozdział 15 Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 103.

1. Istniejące polskie związki sportowe stają się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy polskimi związkami sportowymi w jej rozumieniu.

2. W terminie 4 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy polskie związki sportowe określone w ust. 1 dostosują postanowienia statutów do wymagań określonych w tej ustawie.

3. Polskie związki sportowe, o których mowa w ust. 1, po upływie terminu określonego w ust. 2 występują do ministra z wnioskiem o nadanie statusu polskiego związku sportowego.

4. W przypadku nie złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 3, polskie związki sportowe określone w ust. 1 tracą status polskiego związku sportowego z dniem 1 stycznia 2013 r.

5. Przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio do polskich związków sportowych osób niepełnosprawnych.

Art. 104.

1. Status polskiego związku sportowego w rozumieniu przepisów niniejszej ustawy zachowują ogólnokrajowe stowarzyszenia działające w zakresie wędkarstwa sportowego oraz sportów lotniczych.
2. Do stowarzyszeń, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 103 ust. 1-4.

Art. 105.

1. Przepisy rozdziału 10 dotyczące wyznaczania i powoływania arbitrów Trybunału stosuje się od dnia, w którym nastąpił koniec kadencji Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu działającego przy Polskim Komitecie Olimpijskim.
2. Polskie związki sportowe wyznaczają swoich arbitrów w terminie 30 dni przed upływem terminu określonego w ust. 1.

Art. 106.

1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 7a ust. 3, art. 12a ust. 2, art. 19 ust. 4, art. 23 ust. 3, art. 23a ust. 1, art. 28 ust. 2, art. 42 ust. 3, art. 44 ust. 3, art. 45 ust. 3, art. 51 ust. 2, art. 53 ust. 6, art. 54 ust. 3, art. 53a ust. 6, art. 53c ust. 4 oraz art. 55 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 107, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 6 ust. 6, art. 34 ust. 4, art. 36 ust. 7, art. 46 ust. 2, art. 47 ust. 6, art. 56 ust. 3, art. 60 ust. 3, art. 76 ust. 2, art. 77 ust. 2, art. 78 ust. 3, art. 80 ust. 6, art. 81 ust. 11, art. 83 ust. 4, art. 20a ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 92 oraz art. 15a ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 101, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.
2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 10, art. 29 ust. 4, art. 32 ust. 3, art. 34 ust. 7, art. 54 ustawy, o której mowa w art. 108, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 13, art. 27 ust. 7, art. 42 ust. 8, art. 53 ust. 7, art. 73, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 107.

Traci moc ustawa z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 2001 r. Nr 81, poz. 889, z późn. zm.).

Art. 108.

Traci moc ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155, poz. 1298).

Art. 109.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.

UZASADNIENIE

Projektowana ustawa jest aktem normatywnym skupiającym w ramach jednej, całościowej regulacji problematykę dotyczącą sportu, będącego częścią szeroko pojętej kultury fizycznej. Zgodnie z art. 68 ust. 5 Konstytucji władze publiczne popierają rozwój kultury fizycznej, zwłaszcza wśród dzieci i młodzieży. Tym samym projektowana regulacja wpisuje się częściowo w cytowany przepis Konstytucji. Projektowana ustawa skupia się na najpowszechniejszym elemencie kultury fizycznej, jakim jest niewątpliwie sport. Zasadniczym założeniem leżącym u podstaw niniejszej regulacji jest chęć objęcia nią wyłącznie tych elementów, które mogą i powinny zostać objęte aktem rangi ustawowej. Zakres przedmiotowy niniejszej ustawy został wskazany w art. 1. Należy w tym miejscu podkreślić, iż konieczność stworzenia nowej ustawy w omawianym zakresie jest konsekwencją analizy dotychczasowych rozwiązań istniejących w ustawie z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 2001 r. Nr 81, poz. 889, z późn. zm.) oraz ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155, poz. 1298, z późn. zm.). Ustawa o kulturze fizycznej jest aktem normatywnym szczątkowym, jej postanowienia zostały już częściowo uchylone albo przeniesione do ustawy o sporcie kwalifikowanym. Ponadto, jest ustawą powstałą już ponad 10 lat temu, która zawiera szereg unormowań nieprzystających do obecnych realiów społeczno-gospodarczych. Niektóre jej przepisy nie zawierają treści normatywnej, bądź też nie wymagają uregulowania w przepisach rangi ustawowej. Natomiast postanowienia ustawy o sporcie kwalifikowanym zasługują na zasadnicze zmiany, których wprowadzenie prowadziłyby do daleko idącej nowelizacji tej ustawy. Biorąc pod uwagę wskazane założenia stało się celowe stworzenie nowej ustawy, którą należy określić jako Prawo sportowe.

Proponowane w ustawie rozwiązania wynikają z praktycznego stosowania obowiązujących przepisów. Są także konsekwencją orzecznictwa sądów administracyjnych, czy też Trybunału Konstytucyjnego. Uwaga powyższa dotyczy przede wszystkim art. 3, którego przepisy regulują rozwój i wspieranie sportu przez jednostki samorządu terytorialnego. Artykuł ten powstał w wyniku analizy orzecznictwa sądów administracyjnych. Natomiast przepis art. 5 ust. 3 w związku z art. 93 (zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych) jest konsekwencją orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego dotyczącego uchylenia art. 18c

ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.). Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 20 lipca 2006 r. uchylił wspomniany przepis wyłącznie ze względów czysto proceduralnych, związanych z trybem jego uchwalenia przez parlament.

Poszczególne unormowania projektowanej ustawy zostały zawarte w jej rozdziałach, będących szczegółowym rozwinięciem treści zawartej w art. 1. Na podkreślenie i uwagę zasługują te regulacje projektowanej ustawy, które stanowią merytoryczny element nowej ustawy, a które jednocześnie zostały zmienione w stosunku do obowiązujących. Należą do nich przykładowo postanowienia art. 5 ust. 2 dotyczące formy organizacyjnej klubów sportowych, a także art. 8 ust. 2 w zakresie, jakim członkami i założycielami związku sportowego mogą być kluby sportowe prowadzące działalność zarobkową. Wskazane unormowania *expressis verbis* regulują istniejące tendencje w organizacji sportu.

Tak jak obecnie, podstawową jednostką organizacyjną sportu pozostanie klub sportowy, który będzie mógł działać w formie stowarzyszenia, spółki prawa handlowego (spółki osobowe i kapitałowe) oraz jako osoba fizyczna będąca przedsiębiorcą. Klubom sportowym będą przysługiwały zwolnienia i ulgi podatkowe określone w przepisach prawa podatkowego. Taka regulacja ma stanowić zachętę ze strony ustawodawcy do rozwoju klubów sportowych. Element ten jest konieczną i bardzo ważną regulacją nowej ustawy. Dotychczasowe przepisy dotyczące uczniowskich klubów sportowych pozostają niezmienione. Również tak jak obecnie kluby sportowe będą mogły wiązać się w związki sportowe.

Bardzo ważne propozycje nowych regulacji, z punktu widzenia organizacji sportu, znalazły się rozdziale 3 dotyczącym polskiego związku sportowego. Związane są one z nadawaniem statusu polskiego związku sportowego tym związkom sportowym, które spełnią warunki określone w ustawie. Otrzymanie takiego statusu wiązać się będzie z określonymi przez ustawodawcę obowiązkami i prawami. Szczegółowe określenie tych spraw zawiera właśnie rozdział 3 projektowanej ustawy. Na marginesie należy wskazać, iż całościowe ujęcie projektowanej ustawy stanowi nowe podejście do kwestii związanych z sytuacją prawną polskich związków sportowych, począwszy od przepisów cytowanego rozdziału, a skończywszy na rozwiązaniach zawartych w przepisach przejściowych niniejszej ustawy.

Status polskiego związku sportowego będą otrzymywały związki sportowe w drodze decyzji administracyjnej wydanej przez ministra właściwego do spraw kultury

fizycznej i sportu. Warunki przyznania tego statusu zostały określone w art. 9 ust. 2. Ich potwierdzenie będzie związane z obowiązkiem złożenia odpowiedniej dokumentacji na podstawie art. 10 ust. 2. Należy podkreślić, iż w danej dziedzinie lub dyscyplinie sportu będzie mógł działać tylko jeden polski związek sportowy. Ustrojową zmianą będzie nadawanie statusu polskiego związku sportowego na czas określony nie krótszy niż 4 lata i nie dłuższy niż 8 lat. Rozwiązanie takie obligować będzie związki do funkcjonowania w sposób należyty, tj. zgodny z prawem i interesem danej dziedziny lub dyscypliny sportu. Pozwoli na eliminację podmiotów, które nie wypełniają nałożonych na siebie obowiązków wynikających ze statusu polskiego związku sportowego. Jednocześnie należy wyraźnie podkreślić, że z nakładanymi obowiązkami powiązane zostały także określone prawa, które będą przysługiwały polskim związkom sportowym i które będą podlegać ochronie prawnej. Wśród nich na uwagę zasługuje art. 15 określający wyłączność polskiego związku sportowego na organizowanie lub prowadzenie współzawodnictwa wyczynowego w danej dziedzinie lub dyscyplinie sportu na szczeblu krajowym lub wojewódzkim, czy też prawo używania nazwy „polski związek sportowy”, „reprezentacja Polski” albo „reprezentacja kraju” oraz nadawanie tytułu „mistrza Polski” oraz „zdobywcy Pucharu Polski”. Polskie związki sportowe wyznaczać będą także arbitrów Trybunału do Spraw Sportu. W ich kompetencjach znajdują się także dotychczasowe unormowania dotyczące sportu kwalifikowanego.

Rozdział 5 składa się z przepisów dotychczas obowiązujących dotyczących Polskiego Komitetu Olimpijskiego.

Znaczącą regulacją projektowanej ustawy jest wyodrębnienie w ramach jednego rozdziału 6 kwestii związanych ze sportem osób niepełnosprawnych. Biorąc pod uwagę normy konstytucyjne wynikające z art. 32 Konstytucji (zakaz dyskryminacji), sportowcy niepełnosprawni powinni być traktowani na równi z pozostałymi z uwzględnieniem tych uwarunkowań szczególnych, które wiążą się z uprawianiem przez nich sportu. W omawianym rozdziale znalazły się dotychczasowe unormowania dotyczące sportowców niepełnosprawnych. Ponadto, art. 39 i 40 określają zasady organizacji sportu osób niepełnosprawnych. W szczególności stwarzają możliwość uzyskiwania przez związki sportowe osób niepełnosprawnych statusu polskiego związku sportowego, którego nazwa dookreślona będzie poprzez dodanie wyrazów „osób niepełnosprawnych”. Istotnym przywilejem tego typu polskich związków sportowych będzie możliwość ich tworzenia dla większej liczby dziedzin

lub dyscyplin sportowych. Proponowane rozwiązanie uwzględnia stan faktyczny w omawianej kwestii, a ponadto jest wskazane ze względów celowościowych (specyfika sportu osób niepełnosprawnych). Wszelkie prawa i obowiązki dotyczące statusu polskiego związku sportowego osób niepełnosprawnych będą analogiczne do rozwiązań przyjętych w przepisach rozdziału 3 projektowanej ustawy.

Na uwagę zasługują unormowania rozdziału 7 dotyczące zawodników, w szczególności art. 43. Przepisy tego artykułu regulują kwestię zwrotu środków pochodzących z budżetu państwa przeznaczonych na szkolenie przez zawodnika, który rezygnuje z udziału w kadrze narodowej. Za rozwiązaniem takim przemawiają istotne środki finansowe, które są wydatkowane na ten cel z budżetu państwa i które powinny być w ten sposób zabezpieczone. Ponadto, omawiany rozdział zawiera szereg unormowań ujednociających i doprecyzowujących obecny stan prawny w przedmiotowym zakresie.

Ujednolicony został w projektowanej ustawie system stypendiów, nagród i wyróżnień przyznawanych przez organy administracji publicznej – rozdział 9. Wynika to przede wszystkim z połączenia w jednej regulacji przepisów funkcjonujących w dwóch odrębnych ustawach. Uwaga powyższa dotyczy także ujednoczenia przepisów dotyczących innych osób niż zawodnicy, a związanych ze sportem, zawartych w rozdziale 8. Rozdział ten zatytułowany „Uprawnienia i kwalifikacje zawodowe w sporcie”, dotyczy w szczególności trenerów i sędziów sportowych.

Poważne zmiany projektowana ustawa wprowadza także w zakresie rozstrzygania sporów w sporcie zawarte w rozdziale 10. Dotyczą one przede wszystkim utworzenia na podstawie art. 62 Trybunału do Spraw Sportu. Trybunał ten będzie spełniał szerszą funkcję niż dotychczasowy Trybunał Arbitrażowy do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim. Trybunał będzie wydawał orzeczenia w sprawach określonych w ustawie oraz pełnił funkcję stałego sądu polubownego. Statut Trybunału określi, w drodze rozporządzenia, a więc aktu prawa powszechnie obowiązującego minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu. Urząd obsługujący tego ministra zapewni jego obsługę organizacyjno-techniczną.

Najważniejszym elementem konstytuującym Trybunał jest kwestia niezależności jego arbitrów. Dlatego unormowania ustawy w tym zakresie są obszerne i szczegółowe. Niezależności będzie sprzyjała przede wszystkim możliwość pełnienia funkcji arbitra przez jedną kadencję, która w związku z tym została wydłużona do 6 lat. Ponadto, wyznaczenia arbitrów dokonają polskie związki

sportowe. Rola ministra w tym zakresie będzie czysto porządkowa. Odwołanie arbitra zostało unormowane w sposób zbliżony do obecnego, gwarantuje one arbitrowi niezawisłość w wydawaniu przez niego orzeczeń. Katalog spraw poddanych pod orzecznictwo Trybunału także stał zbliżony do obecnie obowiązującego. Jego nowe kompetencje określa art. 66. Proponowane rozwiązania zawierają także przepisy o wyłączeniu arbitrów z niektórych spraw - art. 67.

Ujednoczeniu i zmianom wynikającym z przepisów międzynarodowych zostały poddane unormowania w zakresie zwalczania dopingu w sporcie – rozdział 11. Na szczególną uwagę zasługują unormowania art. 71.

Natomiast w rozdziale 12 zostały uregulowane kwestie dotyczące bezpieczeństwa uprawiania sportu. Rozdział ten zawiera stosunkowo najmniej nowych rozwiązań w stosunku do istniejących obecnie. Przepisy w nim zawarte mają charakter ogólnych norm (art. 75-79), jak również norm szczegółowych stanowiących dotychczasowy dorobek legislacyjny w zakresie uprawiania niektórych dziedzin lub dyscyplin sportowych oraz związanej z nimi rekreacji ruchowej.

Projektowana ustawa zawiera również przepisy karne umieszczone w rozdziale 13 oraz zmiany przepisów obowiązujących zawarte w rozdziale 14. Rozdział ten zasługuje na szczególną uwagę, gdyż zawiera konsekwencje zarówno legislacyjne związane z nową ustawą, jak i przede wszystkim zmiany porządkowe w ustawodawstwie związane z uchynieniem ustawy o kulturze fizycznej i ustawy o sporcie kwalifikowanym. W tym aspekcie ważne zmiany zostały dokonane w:

- 1) ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty – dodawany nowy rozdział 3a wychowanie fizyczne; powyższa zmiana jest konsekwencją uchynienia ustawy o kulturze fizycznej; niewątpliwie aktem normatywnym właściwym w omawianej sprawie jest ustawa o systemie oświaty, gdyż przeniesiona regulacja dotyczy kształcenia dzieci i młodzieży oraz ilości godzin lekcji wychowania fizycznego; w stosunku do istniejącego stanu prawnego w wyniku przesunięcia nie nastąpią żadne zmiany;
- 2) ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych; zmiany o charakterze porządkującym jak również zmiany merytoryczne wynikające z uchynienia przez Trybunał Konstytucyjny art. 18c; ponadto zmiany uwzględniające formy prowadzenia klubów sportowych m.in. w postaci spółek; powyższe uwagi dotyczą także ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, w

- zakresie w jakim osoba fizyczna prowadzi klub sportowy w rozumieniu art. 5 ust. 2 pkt 2 projektowanej ustawy;
- 3) ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny; dodatkowe zabezpieczenie i podniesienie rangi członków Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie;
 - 4) ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych; zmiany porządkujące związane z uchynieniem ustawy o kulturze fizycznej; w stosunku do istniejącego stanu prawnego w wyniku przesunięcia nie nastąpią żadne zmiany merytoryczne;
 - 5) ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym; także zmiany porządkujące związane z uchynieniem ustawy o kulturze fizycznej; w ich wyniku nie nastąpią również żadne zmiany merytoryczne.

Ostatni rozdział 14 projektowanej ustawy zawiera przepisy przejściowe i końcowe. Projektowane przepisy przejściowe są niezbędne z uwagi na charakter dokonywanych zmian w ustawie. Gwarantują one przede wszystkim prawa nabyte uzyskane pod rządami dotychczasowych ustaw oraz stwarzają okres przejściowy niezbędny do dokonania przez określone w nich podmioty zmian organizacyjnych przewidzianych przez przepisy materialne ustawy.

Przewiduje się, że projektowana ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597) i w związku z tym nie podlega przedmiotowej notyfikacji.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) niniejszy projekt ustawy zostanie zamieszczony na stronach internetowych Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje regulacja.

Zakres projektowanej regulacji dotyczy:

- 1) polskich związków sportowych;
- 2) związków klubów sportowych i zawodników;
- 3) klubów sportowych;
- 4) zawodników, w szczególności zawodników biorących udział we współzawodnictwie wyczynowym;
- 5) osób organizujących i prowadzących działalność w zakresie sportu i rekreacji ruchowej;
- 6) innych osób fizycznych uprawiających rekreację ruchową, w szczególności uprawiających alpinizm jaskiniowy, żeglarstwo, strzelectwo oraz pływaniarstwo.

Projektowane przepisy mają usprawnić funkcjonowanie podmiotów działających w sferze sportu, w szczególności polskich związków sportowych. Nowe rozwiązania powinny pozwolić na sprawniejszą realizację zadań powierzonych polskim związkom sportowych, a także zwiększyć przejrzystość dysponowania środkami publicznymi przez te podmioty.

Ponadto tworzy się nowe źródła finansowania podmiotów działających w sporcie. Należy przede wszystkim zwrócić uwagę na przepisy, które umożliwiają jednostkom samorządu terytorialnego wspieranie bieżącą działalnością klubów sportowych. W obowiązującym stanie prawnym jednostki samorządu terytorialnego mogą przeznaczać jedynie środki na określone zadania, co w praktyce często uniemożliwiało pełne wykorzystanie środków które samorząd „chciałby” przeznaczyć na sport. Nowe rozwiązanie powinno wpłynąć stymulująco na rozwój istniejących klubów sportowych, ale także na powstawanie nowych.

Także proponowane formy w jakich będą mogły funkcjonować kluby sportowe – stowarzyszenia, osoby fizyczne będące przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, a przede wszystkim spółki prawa handlowego – powinny wpłynąć pozytywnie na rozwój klubów poprzez dostosowanie struktur organizacyjnych do realiów gospodarki rynkowej.

2. Wpływ regulacji na dochody i wydatki sektora finansów publicznych.

Projektowana regulacja nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla sektora finansów publicznych, stanowi bowiem jedynie nową podstawę prawną do istniejących kompetencji organów administracji publicznej.

Dotychczasowe regulacje związane z wydatkowaniem środków publicznych przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu oraz jednostki samorządu terytorialnego nie ulegają rozszerzeniu.

W przypadku określonym w art. 62 ust. 4 projektowanej ustawy obsługę organizacyjno-techniczną Trybunału do Spraw Sportu zapewni urząd obsługujący

ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu w ramach posiadanych środków.

Natomiast jednostki samorządu terytorialnego organizując oraz tworząc odpowiednie warunki materialno-techniczne dla rozwoju i wsparcia sportu będą realizować przedmiotowe zadania w ramach posiadanych środków finansowych.

3. Wpływ regulacji na warunki życia społecznego i gospodarczego w regionach.

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na warunki życia społecznego i gospodarczego w regionach.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy.

Projektowana regulacja nie wpłynie na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.

6. Zgodność regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Projektowana regulacja nie jest objęta prawem Unii Europejskiej.

7. Konsultacje społeczne.

Projekt ustawy zostanie skonsultowany z:

1. Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego
2. Polski Komitet Olimpijski,
3. Polski Komitet Paraolimpijski,
4. Instytut Sportu,
5. Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie,
6. Centralny Ośrodek Medycyny Sportowej,
7. Polskie Towarzystwo Prawa Sportowego,
8. Zarząd Główny AZS,
9. Krajowe Zrzeszenie Ludowe Zespoły Sportowe,
10. Szkolny Związek Sportowy,
11. Krajowa Federacja Sportu dla Wszystkich,
12. Aeroklub Polski,
13. Polski Związek Akrobatyki Sportowej,

14. Polski Związek Alpinizmu,
15. Polski Związek Badmintona,
16. Polski Związek Baseballu i Softballu,
17. Polski Związek Biathlonu,
18. Polski Związek Biegu na Orientację,
19. Polski Związek Bilardowy,
20. Polski Związek Bokserski,
21. Polski Związek Brydża Sportowego,
22. Polski Związek Curlingu,
23. Polski Związek Gimnastyczny,
24. Polski Związek Golfa,
25. Polski Związek Hokeja na Lodzie,
26. Polski Związek Hokeja na Trawie,
27. Polski Związek Jeździecki,
28. Polski Związek Ju-Jitsu,
29. Polski Związek Judo,
30. Polski Związek Kajakowy,
31. Polski Związek Karate,
32. Polski Związek Karate Tradycyjnego,
33. Polski Związek Kendo,
34. Polski Związek Kick – Boxing,
35. Polski Związek Kolarski,
36. Polski Związek Koszykówki,
37. Polski Związek Kręglarski,
38. Polski Związek Kulturystyki, Fitness i Trójboju Siłowego,
39. Polski Związek Lekkiej Atletyki,
40. Polski Związek Łuczniczy,
41. Polski Związek Łyżwiarstwa Figurowego,
42. Polski Związek Łyżwiarstwa Szybkiego,
43. Polski Związek Motorowodny i Narciarstwa Wodnego,
44. Polski Związek Motorowy,
45. Polski Związek Narciarski,
46. Polski Związek Pięcioboju Nowoczesnego
47. Polski Związek Piłki Nożnej,

48. Polski Związek Piłki Ręcznej,
49. Polski Związek Piłki Siatkowej,
50. Polski Związek Płetwonurkowania,
51. Polski Związek Pływacki,
52. Polski Związek Podnoszenia Ciężarów,
53. Polski Związek Psich Zaprzęgów,
54. Polski Związek Radioorientacji Sportowej,
55. Polski Związek Rugby,
56. Polski Związek Skibobów,
57. Polski Związek Snookera i Bilarda Ang.,
58. Polski Związek Snowboardu,
59. Polski Związek Sportów Saneczkowych,
60. Polski Związek Sportów Wrotkarskich,
61. Polski Związek Strzelectwa Sportowego
62. Polski Związek Sumo,
63. Polski Związek Szachowy,
64. Polski Związek Szermierczy,
65. Polski Związek Teakwon-do ITF,
66. Polski Związek Teakwondo WTF,
67. Polski Związek Tańca Sportowego,
68. Polski Związek Tenisa Stołowego,
69. Polski Związek Tenisowy,
70. Polski Związek Towarzystw Wioślarskich,
71. Polski Związek Triathlonu,
72. Polski Związek Unihokeja,
73. Polski Związek Warcabowy,
74. Polski Związek Wędkarski,
75. Polski Związek Wu-Shu,
76. Polski Związek Zapaśniczy
77. Polski Związek Żeglarski,
78. Polski Związek Sportu Niepełnosprawnych „START”,
79. Polski Związek Tenisa na Wózkach,
80. Fundacja Aktywnej Rehabilitacji,

81. Stowarzyszenie Kultury Fizycznej, sportu i Turystki Niewidomych i Słabowidzących „CROSS”,
82. Polskie Towarzystwo Społeczno-Sportowe „Sprawni Razem”,
83. Polskie Towarzystwo Walki z Kalectwem.

Projekt ustawy zostanie także zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Sportu. Wyniki tych konsultacji zostaną omówione w niniejszej Ocenie po ich zakończeniu.